

ΤΟ ΚΑΚΟΥΥΡΙ

Τρίμηνη Πολιτιστική έκδοση του Εξωραϊστικού και Επιμορφωτικού Συλλόγου Αρτεμισιωτών Αττικής
Γραφεία: Γλάδστωνος 10 Αθήνα Τ.Κ. 10677 • Τηλ.: 210 5025251 • e-mail: tokakouri@yahoo.gr & tokakouri@gmail.gr

Χρόνος 13ος • Αριθμός φύλλου 52 • Σεπτέμβριος - Οκτώβριος - Νοέμβριος 2009

«Τη φωτιά της δημιουργίας τη συντηρούν οι ανυπόταχτοι, οι ανικανοποίητοι, οι τυχοδιώκτες της ψυχής και του πνεύματος» (Ι. Θεοτοκάς)

Στην Αγία Βηθλεέμ και το Σπήλαιο της Γέννησης

Έιχα τη χαρά και την ευλογία να πραγματοποιήσω το Σεπτέμβριο του 2008 ένα όνειρο ζωής. Να επισκεφθώ τους Αγίους Τόπους.

Ένας μεγάλος πόθος κάθε προσκυνητή είναι να αξιωθεί να γονατίσει μπροστά στον Πανάγιο Τάφο στα Ιερο-

σόλυμα και να ανάψει το κερι του με το Άγιο Φως της Αναστάσεως. Αμέσως μετά παίρνει το δρόμο για τη Βηθλεέμ, κάνοντας μια ανάστροφη διαδρομή στο χρόνο και στα ιστορικά γεγονότα σχε-

τικά με τη ζωή του Χριστού. Από τον Θάνατο και την Ανάσταση πάει στη Γέννηση. Από τον λαξευτό από ανθρώπινα χέρια Τάφο πάει στο Σπήλαιο, που η φύση χειροποίητα πρόσφερε ως καθέδρα του νεογέννητου Βασιλέα.

Η διαδρομή για τη Βηθλεέμ σήμερα δεν είναι πολύ μεγάλη. Κάποτε για τον πεζοπόρο προσκυνητή που με χαρά πεζοπορούσε για να φθάσει στο Ιερό Σπήλαιο, του έπαιρνε πολλές ώρες. Ο κόπος του ταξιδιού θα τελείωνε μόλις άφηνε πίσω του τον Τάφο της Ραχήλ (προσκύνημα των Εβραίων) και αντίκριζε στην απέναντι κορυφογραμμή τα σπίτια της Βηθλεέμ. Εκεί στην άκρη της δεσπόζει πάνω από την κοιλάδα των Ποιμένων το μεγάλο συγκρότημα του προσκυνηματος με τη Βασιλική της Αγίας Ελένης. Φτάνοντας στη μεγάλη λιθόστρωτη πλατεία, μπροστά στο ναό δεν καταλαβαίνεις αν αυτός είναι μεγάλος.

Η σημερινή Κυρία Είσοδος είναι χαμηλή και στενή με έναν ογκόλιθο ως υπέρθυρο. Περνώντας την βρίσκεσαι σε ένα σκοτεινό χώρο και αφού προχωρήσεις λίγα βήματα συναντάς μια μεγάλη πύλη και ξανοίγεται μπροστά σου μια τεράστια εκκλησία, σε μια σειρά από διπλές κιονοστοιχίες δεξιά και αριστερά

που καταλήγουν στο βάθος στο χρυσοποίκιλο τέμπλο του υπερυψωμένου Ιερού βήματος.

Η αντήχηση των φωνών που δημιουργεί ο χώρος, οι σκοτεινές μορφές των αγίων που είναι ζωγραφισμένοι στις κολώνες προκαλούν δέος.

Ο πόθος και η αγωνία να φτάσει όσο γίνεται πιο γρήγορα κανείς στον τόπο της γέννησης, σε κάνει να μην προσέξεις ούτε το αρχαίο βαπτιστήριο στα δεξιά ούτε τον υπέροχο μωσαϊκό διάκοσμο στο δάπεδο και στους τοίχους. Μέσα από την ευαγγελική περιγραφή έχεις την εικόνα του Σπηλαίου στη φαντασία σου. Ένα βράχο ψηλό, απομονωμένο, στην ερημιά που στη μέση του βρίσκεται το Σπήλαιο με την φάτνη των αλόγων ζώων. Η διαμόρφωση του χώρου με το κτίσιμο της Βασιλικής κάθε άλλο παρά ανταποκρίνεται σ' αυτό που περιμένεις.

Ο προσκυνητής οδηγείται προς τα δεξιά ή τ' αριστερά του Ναού κοντά στο Άγιο βήμα και βρίσκεται με ημικυκλική ή πέτρινη κλίμακα στον πραγματικό τόπο της Γέννησης του Χριστού μέσα στο Σπήλαιο. Κατεβαίνοντας κάθε ήχος και θόρυβος χάνεται και μια γλυκιά θalπωρή σε τυλίγει. Γονατίζεις με μια συγ-

Συνέχεια στη σελ. 6

Ο Ξενώνας του χωριού μας

Ο ΞΕΝΩΝΑΣ λειτουργεί και εξυπηρετεί πλήρως όλους όσους θελήσουν να δοκιμάσουν τη φιλοξενία του.

Τηλ.: 27960-61154 και 27960-61145 κ. Δημήτρα Ρόκκα, υπεύθυνη λειτουργίας του Ξενώνα.

Ο Ξενώνας μας στο όμορφο χωριό μας σας περιμένει να σας ξεκουράσει. Κλείστε εγκαίρως δωμάτια.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΥΛΗΣ

(Ένας δικός μας άνθρωπος στο δρόμο για την Ελληνική Βουλή)

Ο Δημήτρης Παυλής, γιός του Τάσου και της Γεωργίας Παυλή στις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές ήταν υποψήφιος Βουλευτής με το ΠΑΣΟΚ.

Ο Δημήτρης είναι ένας νέος επιστήμονας, δραστήριος και επιτυχημένος επαγγελματίας στην Τρίπολη, με πλούσια επαγγελματική και κοινωνική δράση, Πρόεδρος του Εμποροβιομηχανικού Επιμελητηρίου του Νομού Αρκαδίας για μια δεκαετία. Το πιο σημαντικό προσόν όμως του Δημήτρη είναι ότι είναι **αυτοδημιούργητος**.

Αγαπά το χωριό του και έχει προσφέρει πολλά σ' αυτό, αφού ήταν Πρόεδρος του χωριού μας για οκτώ χρόνια και η προσφορά του σ' αυτό έχει αφήσει ανεξίτηλη τη σφραγίδα του.

Στην εκλογική αναμέτρηση ήλθε τρίτος στον συνδυασμό του συγκεντρώνοντας 7.500 περίπου ψήφους, γεγονός σπάνιο για πρωτοεμφανιζόμενο υποψήφιο.

Μια θέση πολλή τιμητική, αφού ο χρόνος προετοιμασίας ήταν ελάχιστος (περίπου ένας μήνας).

Δεν εξελέγη Βουλευτής αλλά έχει μπει δυνατά στο πολιτικό παιχνίδι.

Όλοι οι Κακουραίοι του ευχόμαστε και είμαστε βέβαιοι, ότι στην επόμενη εκλογική αναμέτρηση θα είναι στη Βουλή, γιατί το αξίζει.

Ένα πρέπει να έχει υπόψη του ότι όλοι οι Κακουραίοι είναι δίπλα του και τον στηρίζουν.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Προσμένοντας τα Χριστούγεννα

Δεν υπάρχει ωραιότερη και σπουδαιότερη προσμονή απ' αυτή των Χριστουγέννων. Ολοι βρίσκονται σε εγρήγορση και ετοιμάζονται για τη Μεγάλη μέρα, τη μέρα που θα γεννηθεί ο Μεσσίας. Ολοι περιμένουν κάτι. Αλλά τι; Τι θα είναι αυτό που θα φέρει χαμόγελα και έστω μια μικρή και φευγάλεα ευτυχία!

Οι καιροί έχουν αλλάξει και φέτος τα πράγματα είναι ακόμη πιο δύσκολα. Κάθε μέρα ο άνθρωπος βομβαρδίζεται με ειδήσεις που τον αφορούν και τον στενοχωρούν. Θα μπορέσει να κλείσει τ' αυτιά του στις «σειρήνες» και ν' απλωθεί η γαλήνη και η ηρεμία που χρειάζεται η ψυχή του για να δεχθεί τη γέννηση του Χριστού;

Και μόνο η λέξη Χριστούγεννα μας γαληνεύει και μας γεμίζει αισιοδοξία. Ετσι λοιπόν θα συνεχίσουμε να ονειρευόμαστε και να ελπίζουμε. Να παρακαλέσουμε δε τον Κύριο να μην ξεχάσει κανένα παιδάκι, κανέναν άνεργο και κανέναν άστεγο. Ας αφήσουμε την αγάπη να πλημμυρίσει τις καρδιές μας και να φροντίσουμε όλοι για τους γύρω μας.

Ελένη Β. Δάμη-Ζαρόκωστα

Το Δ.Σ. του Τοπικού Συμβουλίου του χωριού μας και ο Τοπικός Σύλλογος εύχεται σε όλους τους Κακουραίους όπου κι αν βρίσκονται Καδές γιορτές Και εντυχιμένους ο Καινούργιος Χρόνος.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου Αρτεμισιωτών Αττικής εύχεται στους απανταχού Κακουραίους Καδές Γιορτές και Εντυχιμένο το Νέο Έτος. Υγεία, Χαρά και Ειρήνη σε όλο τον κόσμο.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

— Ο Δημόπουλος Βασίλειος του Δημητρίου και η Ευαγγελία Βλάχου του Επαμεινώνδα απέκτησαν αγόρι στο Μαρούσι στις 19-9-2009.

— Ο Πάνος Κ. Σταματόπουλος και η γυναίκα του Χριστίνα απέκτησαν το τρίτο παιδί τους, στις 21-5-2009, κοριτσάκι. Έχουν ακόμη ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Τους ευχόμαστε να τους ζήσουν!

ΒΑΦΤΙΣΕΙΣ

— Ο Μιχάλης Ι. Ζαρόκωστας και η σύζυγός του Ανθή, βάπτισαν τον πρωτότοκο γιό τους στις 20 Σεπτεμβρίου στον Ιερό Ναό Υπαπαντής, στη Νέα Φιλοθέη Αμαρουσίου. Ανάδοχοι του ήταν οι γιατροί Στέλιος και Ακριβή Λιόλιου και στον νεοφώτιστο έδωσαν το όνομα Γιάννης. Μετά το μυστήριο ακολούθησε δεξίωση των καλεσμένων.

Στο μικρό Γιαννάκη ευχόμαστε να ζήσει.
Ο παππούς Γιάννης και η γιαγιά Ελένη

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Ο Βασίλης Γ. Καρατζάς και η Παναγιώτα Κουτσιουρή, από την Τρίπολη, ασφαλίστρια, έδωσαν αμοιβαία υπόσχεση γάμου και πρόκειται να παντρευτούν, τον Ιούλιο του 2010.

Τους συγχαίρουμε και τους ευχόμαστε "καλά στέφανα".

ΘΑΝΑΤΟΙ

— Η Θεοδώρα Τουρλούκη του Γεωργίου, σύζ. Αλεξάνδρου, απεβίωσε στο Αρτεμίσιο στις 23-9-2009.

— Ο Κων/νος Κουσιάκης του Θεοδώρου απεβίωσε στην Τρίπολη στις 18-11-2009.

— Ο Κων/νος Κολιόπουλος του Βασιλείου απεβίωσε στο Αρτεμίσιο στις 24-11-2009.

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ο Μιχάλης Ζαρόκωστας, γιός του Γιάννη και της Ελένης Ζαρόκωστα, πήρε πρόσφατα την ειδικότητα του Γενικού Χειρουργού και άνοιξε το ιατρείο του στη Λεωφόρο Κηφισίας 79 στους Αμπελόκηπους.

Ο Μιχάλης υπήρξε μαθητής μου και θα ήθελα να του ευχηθώ ολόψυχα καλή σταδιοδρομία και ολοκλήρωση των προσδοκιών του στο λειτούργημα που επέλεξε να υπηρετήσει.

Ι.Δ. Σταματόπουλος
Φυσικός

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Στο Μιχάλη Ι. Ζαρόκωστα, το γένος Ελένης Δάμη και στη σύζυγό του, Ανθή Λάρδα, που πρότευσαν στις εξετάσεις για την απόκτηση της ειδικότητας, ο μιν Μιχάλης στη Γενική Χειρουργική, η δε Ανθή στην Ακτινολογία - Ακτινοδιαγνωστική.

Ο Μιχάλης ασκεί ελεύθερο επάγγελμα ως γενικός χειρουργός και η Ανθή διορίσθηκε επικουρική επιμελήτρια στο Ογκολογικό Νοσοκομείο Αγίων Αναργύρων Κηφισίας. Τους ευχόμαστε καλή σταδιοδρομία

Οι γονείς Γιάννης και Ελένη
Η αδελφή Αγγελική"

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Εκφράζουμε τα θερμά μας συγχαρητήρια στον ανιψιό μας Αντώνη Χρ. Ψαρρά, Χημικό Μηχανικό, που πρόσφατα πήρε το διδακτορικό του από το Πανεπιστήμιο Θεσ/νίκης στην "επεξεργασία και βελτίωση των καυσίμων".

Του ευχόμαστε καλή σταδιοδρομία και σ' ανώτερα.

Γιάννης και Στάσα Σταματοπούλου

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΙ

Τριμηνιαίο δελτίο
Ιδιοκτησία
Σύλλογος Αρτεμισιωτών
Αττικής
Γλάδστωνος 10 Αθήνα 10677
Τηλ.: 210 6231889

Εκδότης:
Ι. Δ. Σταματόπουλος
Τηλ.: 210 6231889

Ετήσιες συνδρομές: 6 €
Εξωτερικού: Δολ. 30

Συντακτική Επιτροπή:
Παπαθεοδώρου - Καραγιάννη
Γωγώ
Ελένη Δάμη - Ζαροκώστα
Σταματόπουλος Γιάννης Δημ.
Ρόκκας Γιώργος Ηλ.
Μπενεχούτσου Κωστούλα
Μπρότση -Αλωνιστιώτη Ειρήνη

...

Ηλεκτρονική Σχεδίαση Εντύπου
Εκδόσεις - Γραφικές Τέχνες
Αριστέα Καρπούζη
Θεοδοσίου 21 Ίλιον (Ν. Λιόσια)
Τηλ.: -Fax: 210 2619003
e-mail:karpouzi@otenet.gr

Σωτήρης Ι. Τσαγκαλάκης

Στον αδόκητο θάνατο του λατρευτού μας συζύγου ευχαριστώ θερμά τους συγγενείς και φίλους που μου συμπαραστάθηκαν τις δύσκολες στιγμές μου, καθώς και τον πατέρα Νικόλαο Κουτρομπή που τον τίμησε ιδιαίτερα με την παρουσία του, τον λόγο που του εκφώνησε και τον συνόδευσε στην τελευταία του κατοικία.

Επίσης θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τους συγγενείς και φίλους τούς ευρισκόμενους στην Αυστραλία που δεν με ξεχνάνε και επικοινωνούμε συχνά και μου απαλύνουν τον πόνο μου.

Η σύζυγος
Ελένη Σπυρούνη-Τσαγκαλάκη

Απωλειών συνέχεια...

Ύστερα από ολιγόμηνη ασθένεια έφυγε από τούτη τη ζωή, στο Άστρος Κυνουρίας όπου ζούσε, ο συγχωριανός μας Σωτήριος Ι. Τσαγκαλάκης.

Έφυγε ένας άνθρωπος ήπιος, πράος, χαμηλών τόνων, ευγενής, γλυκομίλητος και καλοσυνάτος, μια παρουσία ευγενική, σεμνή και γλυκιά που ήταν ιδιαίτερα συμπαθής.

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο χωριό. Ήταν το παιδί του Γιάννη και της Φωτεινής Τσαγκαλάκη. Μετά το δημοτικό πήγε στο Γυμνάσιο στην Τρίπολη απ' όπου απεφοίτησε. Μη βρίσκοντας δουλειά ακολούθησε το μεταπολεμικό ρεύμα μετανάστευσε στην Αυστραλία. Επισκεπτόταν τακτικά την πατρίδα και τελικά γύρισε οριστικά σ' αυτήν.

Το 1969 παντρεύτηκε την Ελένη Σπυρούνη από το παράλιο Άστρος όπου εγκα-

ταστάθηκαν. Εκεί έμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του, αλλά εκεί ετάφη στις 5 Οκτωβρίου 2009, παρουσία και πολλών συγχωριανών στη μνήμη των οποίων θα μείνει η ευγενής και γλυκιά μορφή του.

Ενδεικτικό του χαρακτήρα του είναι και το γεγονός ότι προθυμοποιήθηκε να δωρήσει στο Σύλλογο και την Εκκλησία οικόπεδο του για να γίνει το γηροκομείο. Πέρα από το γεγονός ότι η δωρεά δεν ολοκληρώθηκε, όχι εξ' αιτίας του, η προσφορά του είναι συγκινητική και είναι σαν να έγινε.

Ο Σύλλογος και η Εκκλησία ευχαρίστησαν αυτόν και τη σύζυγό του για την προσφορά τους.

Συλλυπούμαστε τη γυναίκα του Ελένη καθώς και την αδελφή του Γεωργία Τσαγκαλάκη-Κατσιφώλη για την απώλεια του αγαπητού Σωτήρη.

Γ. Ρόκκας

Κωνσταντίνος Θ. Κουσιάκης

Στις 18 Νοέμβρη 2009 πέθανε στο χωριό, ο γηραιότερος συγχωριανός, ο μπάρμπα-Κωνσταντίνος Κουσιάκης σε ηλικία 97 ετών.

Γεννήθηκε, μεγάλωσε και έζησε όλη του τη ζωή στο χωριό. Ήταν αγρότης, άριστος καλλιεργητής. Ήταν το δεύτερο παιδί από τα τέσσερα του Θόδωρου Κουσιάκη.

Παντρεύτηκε τη Γιαννούλα Ε. Βλάχου, με την οποία απέκτησαν δύο αγόρια, το Θόδωρο και τον Αλέκο.

Οι δυσκολίες των μεταπολεμικών χρόνων τους έκανε να τα στείλουν στην Ξενιτιά, σε αναζήτηση καλύτερης τύχης. Πήγαν και τα δύο στη Ν. Αφρική, όπου με την εργατικότητα και την εξυπνάδα, τις ικανότητές τους ξεχώρισαν για την προκοπή τους. Δημιούργησαν οικογένειες και χάρισαν στους γονείς τους τέσσερα εγγόνια.

Το πόνο της Ξενιτιάς απάλυνε η ευχέρειά τους να έρχονται τακτικά στην πατρίδα.

Δυστυχώς ο μπάρμπα-Κωνσταντίνος είχε την ύψιστη ατυχία να χάσει και τα δύο παιδιά του ενώ ζούσε. Πρώτα το Λάκη το 1991 και πριν από ένα χρόνο τον Αλέκο και τα δύο στην Αφρική.

Καρτερικά ήπια και τα δύο πικρά ποτήρια και άντεξε όπως άντεξε και το χαμό της αγαπητής του συζύγου Γιαννούλας, το 1998.

Όλα τα χρόνια στήριζε και στηριζόταν στον μεγαλύτερο αδελφό του Νίκο με τον οποίο ήταν αχώριστοι μέχρι τέλους.

Ήταν υπόδειγμα αδελφικής αγάπης οι δύο τους. Όπως υποδειγματική ήταν και η βοήθεια και στήριξη των παιδιών τους και ιδίως του Αλέκου και της γυναίκας του Αθηνάς που ερχόταν από την Αφρική 2-3 φορές το χρόνο να τον φροντίσουν.

Η Αθηνά, σύζυγος του Αλέκου, ήταν κοντά του και τις τελευταίες μέρες. Έφυγε ήσυχα, ήρεμα, όπως ήρεμος και πράος και καλοσυνάτος ήταν σ' όλη του τη ζωή.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το Δ.Σ. του Συλλόγου ανακοινώνει ότι, λόγω γρίπης, αναβάλλονται οι προγραμματισμένες επισκέψεις στο Μουσείο της Ακρόπολης και στο Θέατρο.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Έφυγαν για πάντα από κοντά μας

Θεοδώρα Αλ. Τουρλούκη

Ύστερα από 2χρονη ασθένεια, έφυγε από τη ζωή η Θεοδώρα Αλεξ. Τουρλούκη, σε ηλικία 58 ετών, μια άξια γυναίκα, μια μαχήτρια της ζωής.

Η Θεοδώρα γεννήθηκε το 1951 στο Καλλιάνι Γορτυνίας. Ήταν το 5ο από τα 6 παιδιά του Γιώργη και της Τασίας Παναγιωτούλια.

Το 1977 παντρεύτηκε με το συγχωριανό μας Αλέκο Χρ. τουρλούκη και άνοιξαν το δικό τους νοικοκυριό στο Γκορτσούλι, την Παλιόπολη, στις παρυφές δίπλα από τα τείχη της Αρχαίας Μαντινείας.

Εκεί απέκτησαν και μεγάλωσαν τα 4 παιδιά τους (Χρήστος, Γιώργης, Μαρία, Γιάννης).

Τα μεγάλωσαν και τα αποκατέστησαν όλα πολύ καλά και ήδη έχουν αποκτήσει και 10 εγγόνια από 2 μέχρι 17 ετών.

Δυστυχώς η Θεοδώρα έφυγε πολύ πρόωρα από τη ζωή, και δεν τη χάρηκε πολύ. Έφυγε στις 23 Σεπτεμβρίου αφήνοντας μεγάλο κενό στην οικογένειά της, τους συγγενείς και συγχωριανούς, που πάντα θα τη θυμούνται για τη καλοσύνη, την αξιοσύνη, την εργατικότητα, την κοινωνικότητά της σαν μια εξαίρετη μητέρα, γιαγιά και σύζυγο αφοσιωμένη απόλυτα στην οικογένειά της.

Συλλυπούμαστε τον Αλέκο, τα παιδιά και εγγόνια της. Αιωνία της η μνήμη!

Γ. Ρόκκας

Απόστολος Π. Ζιωτόπουλος

Στις 29 Οκτωβρίου 2009 έφυγε από τη ζωή ο Απόστολος Π. Ζιωτόπουλος, ύστερα από ολιγοήμερη ασθένεια και νοσηλεία στο Νοσοκομείο, σε ηλικία 87 χρόνων.

Γεννημένος στις 15-1-1922 στο χωριό, ήταν το έκτο από τα επτά παιδιά του δάσκαλου Π. Ζιωτόπουλου. Μεγάλωσε στο χωριό, τελείωσε το δημοτικό και φοίτησε στο Γυμνάσιο Τρίπολης τρία χρόνια και μετά ήλθε στην Αθήνα όπου τελείωσε το Γυμνάσιο.

Στη συνέχεια φοίτησε σε Τεχνική Σχολή όπου έμαθε τα μυστικά της εριουργίας και ειδικεύτηκε στο σχέδιο υφασμάτων. Δούλεψε αρκετά χρόνια στην εριουργία και μετά, μαζί με τον αδελφό του Άγη, άνοιξαν κατάστημα υφασμάτων, χονδρικής και λιανικής, στο κέντρο της Αθήνας και έστησαν δίκτυο διανομής σ' όλη την Ελλάδα. Στο μαγαζί τους είχαν ψωνίσει και πάρα πολλοί συγχωριανοί.

Τα δύο αδέρφια κράτησαν το μαγαζί μέχρι τη συνταξιοδότησή τους.

Ο Απόστολος παντρεύτηκε το 1956 την Αθανασία Βαφειάδου και μαζί απέκτησαν ένα γιό, τον Κωστή. Δυστυχώς η μοίρα τους χτύπησε σκληρά και τον έχασαν σε ατύχημα σε ηλικία 7 χρόνων.

Τον πόνο τους απάλυνε ο ερχομός στη ζωή τους, της κόρης τους Μαρίας, στην οποία έστρεψαν όλη την αγάπη και στοργή τους.

Καλός πατριώτης και συγχωριανός, αγαπούσε πάρα πολύ το χωριό, το οποίο επισκεπτόταν τακτικά.

Κάθε καλοκαίρι ερχόταν για αρκετό διάστημα και έμενε στο χωριό.

Του άρεσε η επαφή με τους συγχωριανούς στο καφενείο και παντού. Ιδιαίτερα τον ικανοποιούσε η κουβέντα γύρω από τις παλιές ιστορίες του χωριού, των οποίων ήταν πολύ καλός γνώστης.

Ιδιαίτερη αδυναμία του ήταν και η ψαλτική. Σπούδασε βυζαντινή μουσική και έψελνε με κάθε ευκαιρία. Έψελνε όταν ήταν στην Αθήνα, αφιλοκερδώς, τακτικά, σε εκκλησία στο κέντρο της Αθήνας. Όταν ερχόταν στο χωριό, πάντα έδινε το παρόν στο ψαλτήρι, με τη χαρακτηριστική του φωνή και τη γνώση της βυζαντινής μουσικής.

Μαζί με τη βυζαντινή μουσική και την ψαλτική, αγαπούσε το διάβασμα και ιδιαίτερα των ιστορικών βιβλίων.

Μέχρι το τέλος του ήταν ψηλός, ευθυτενής, αδύνατος, πάντα καλός, κοινωνικός, αγαπητός, καλός πατριώτης, υποδειγματικός και στοργικός σύζυγος και πατέρας, χαρίσματα που έκαναν το χαμό του ν' αφήνει μεγάλο κενό στην κοινωνία των συγχωριανών, των γειτόνων του στη Ν. Ιωνία και ιδιαίτερα στην οικογένειά του.

Κώστας Κολλιόπουλος

Στις 24-11-2009 έφυγε για το μεγάλο ταξίδι, χωρίς επιστροφή, ο Κώστας Κολλιόπουλος, πλήρης ημερών (91 ετών). Έφυγε όρθιος όπως ήθελε. Γεννήθηκε στο Κακούρι και από μικρός μπήκε στη βιοπάλη. Ο πόλεμος τον βρίσκει να υπηρετεί στα σώματα ασφαλείας. Στην Κατοχή εντάσσεται στην Εθνική Αντίσταση, που πάντα είχε να διηγηθεί ιστορίες για την δράση του. Στα Τρόπαια που υπηρετούσε γνώρισε και τη γυναίκα του Μαίρη που έζησαν μαζί αρμονικά για 66 ολόκληρα χρόνια. Μετά την απελευθέρωση εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Εκεί δημιούργησε την οικογένειά του και ρίχτηκε στη βιοπάλη γιατί ήξερε να αγωνίζεται. Απέκτησε πολλά, αλλά το κυριότερο ήταν η αποκατάσταση των παιδιών του. Τα τελευταία χρόνια είχε μόνιμα εγκατασταθεί στο χωριό και ασχολιόταν με πάθος με το αμπέλι που είχε φτιάξει στη Μπόντιτσα.

Ευτύχησε μαζί με την εξαίρετη σύζυγό του Μαίρη – υπόδειγμα ήθους και νοικοκυροσύνης – να χαρούν τα παιδιά τους, τα εγγόνια τους, αλλά και τα δισέγγονά τους.

Τον γράφοντα τον τίμησε με τη φιλία του που ήταν άδολη. Πάντα τα λέγαμε όταν βρισκόμουν στο χωριό γιατί είχε πολλά να διηγηθεί για το χωριό που υπεραγαπούσε, αλλά και για την περιπετειώδη ζωή του στην Κατοχή.

Πραγματικά θα μας λείψει γιατί ήταν μια ζωντανή παρουσία.

Ο Ύψιστος ας αναπαύσει την ψυχή του και ας δίνει κουράγιο στην οικογένειά του.

Ας είναι ελαφρύ το Κακουραϊκό χώμα που τον σκέπασε για πάντα και ας έχει καλό ταξίδι στο πέλαγος της αιωνιότητας.

Ι.Δ. Σταματόπουλος

ΜΝΗΜΕΙΟ ΑΡΚΑΔΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ ΣΤΟ ΑΛΒΑΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟΥ 1940

Η συντήρηση της ιστορικής μνήμης και η οφειλόμενη απόδοση τιμών σ' αυτούς που έδωσαν την ζωή τους υπερασπιζόμενοι την τιμή και την ακεραιότητα της πατρίδας είναι βασικό καθήκον όχι μόνο της Πολιτείας και των φορέων της αλλά και κάθε πολίτη χωριστά.

Έτσι με πρωτοβουλία του καθηγητή της Αρχιτεκτονικής του Α.Π.Θ. κ. Αργύρη Πετρονώνη και του δημοσιογράφου κ. Γιώργου Ζαχαρόπουλου και άλλων Αρκάδων αποφασίστηκε η κατασκευή ενός Μνημείου των Αρκάδων πεσόντων στο Αλβανικό μέτωπο το 1940 που είναι 603 τον αριθμό.

Το μνημείο είναι σχεδόν έτοιμο και βρίσκεται δίπλα στο χώρο του 11ου Συντάγματος στην Τρίπολη. Παράλληλα με την κατασκευή του μνημείου καταβάλλεται προσπάθεια για την έκδοση και ενός Λευκώματος.

Ο Σύλλογός μας έχει δώσει όλα τα στοιχεία των Κακουραϊών πεσόντων στον πόλεμο του 1940.

Το μνημείο αυτό αποτελεί τον ελάχιστο φόρο τιμής στους εξακόσιους τρεις ένδοξους Αρκάδες νεκρούς του πολέμου του 1940.

Στους εμπνευστές και πρωτεργάτες του Μνημείου αξίζουν τα θερμά συγχαρητήρια όλων μας.

Ι.Δ. Σταματόπουλος

Η 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, γιορτάσαμε την 28η Οκτωβρίου. Στήθηκαν οι εξέδρες για τους επισήμους, φορέσαμε και 'μείς τα καλά μας και πήγαμε στην παρέλαση να δούμε τα παιδιά μας.

Τι συμβαίνει; Αυτό είναι το νόημα της μεγάλης αυτής μέρας; Η 28η Οκτωβρίου καταγράφεται στις ψυχές των Ελλήνων ως η κορυφαία στην ελληνική ιστορία. Την ημέρα αυτή κάθε Έλληνας νιώθει δέος, μια ανατριχίλα και συνάμα μια υπερηφάνεια γιατί γεννήθηκε Έλληνας.

Ο νους μας και η σκέψη μας τρέχουν εκεί ψηλά, στις απόκρημνες κορυφές της Πίνδου. Στις δοξασμένες εκείνες βουνοκορφές, που είναι σπαρμένες με κόκαλα ηρώων. Κόκαλα που είναι ξεχασμένα. Άδικα περιμένουν οι συγγενείς (γυναίκες-παιδιά) να κάνει κάτι η Πολιτεία.

Γιατί άραγε; Ξέχασαν οι πολιτικοί μας (που δεν είναι και λίγοι από το 1940 μέχρι σήμερα) ότι σ' εκείνα τα αμούστακα παιδιά χρωστάμε ότι είμαστε σήμερα; Ότι εκείνα τα αμούστακα παιδιά, με τη νεανική φλόγα που χαρακτηρίζει τους νέους, είχαν φθάσει κιάλας στην πρώτη γραμμή, προτού σωπάσουν οι εφιαλτικές σειρήνες; Ποτέ δεν είναι αργά. Μακάρι και τώρα να κάνουν κάτι.

Εμείς οι Κακουραίοι πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα υπερήφανοι για 'κείνο το μεγάλο γεγονός, το έπος του σαράντα, που συγκίνησε όλο τον κόσμο και έκανε γνωστή την Ελλάδα μας παντού για το μεγαλείο του ηρωισμού των παιδιών της, γιατί έχει χυθεί και αίμα κακουραϊκό. Πρέπει λοιπόν να θυμόμαστε και να τιμάμε και τα δικά μας παιδιά:

Το Δημήτρη Σταματόπουλο (πατέρα του Γιάννη) 31 ετών, τον Αθανάσιο Μπρότση 29 ετών και το Γιάννη Ρόκκα 28.

Οι τρεις αυτοί ήρωες, μαζί με όλους τους άλλους πεσόντες, βρίσκονται εκεί στα χώματα της Αλβανίας και θα ζούν αιώνια στις ψυχές μας. Εκτός απ' αυτούς όμως έχουμε το Δημήτριο Γκόνο 30 ετών, ο οποίος ήρθε βαριά τραυματισμένος και εξέπνευσε σε νοσοκομείο της Αθήνας και τον Ταγματάρχη Ιωάννη Ψιμούλη 39 ετών, που έπεσε ηρωικά, πολεμώντας εναντίον των Γερμανών, στη μάχη της Κρήτης.

Θα ήταν παράλειψη όμως, εάν δεν αναφέραμε και τους ανάπηρους του χωριού: το Μήτσο Ρόκκα, τον Αντώνη Συμπρούκο και το Θεοφάνη Τασιόπουλο, των οποίων η προσφορά στον αγώνα ήταν εξίσου σημαντική.

Είναι ντροπή λοιπόν για την ιστορική μας μνήμη και πρέπει να μας προβληματίσει αυτό που παρακολούθησαμε στην τηλεόραση στην τελευταία επέτειο της 28ης Οκτωβρίου.

Είδαμε και ακούσαμε νέα παιδιά (έφηβους) να μη γνωρίζουν τι γιορτάζουμε την ημέρα αυτή, αντίθετα με παιδιά αλλοδαπών που ήταν ενήμεροι.

Αυτή ήταν μία από τις αιτίες που οδήγησε το Σύλλογό μας να τιμήσει τους πεσόντες του χωριού με ειδικό μνημόσυνο στις 30 Οκτωβρίου 1999 και να εκδόσει αναμνηστικό λεύκωμα γι' αυτούς, που είναι στη διάθεση κάθε ενδιαφερόμενου.

Ελένη Β. Δάμη-Ζαρόκωστα

ΔΩΡΕΕΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

— Ο κ. Παπαδημητρίου Γιώργος, κάτοικος Γενεύης (Ελβετία), ιατρός, γιός του Παναγιώτη Γ. Παπαδημητρίου, επίσης ιατρού, που απεβίωσε στις 19-2 δώρισε στο Μουσείο του Συλλόγου το πιεσόμετρο του πατέρα του.

— Ο κ. Συμπρούκος Αντ. Γιώργος δώρισε στο Μουσείο δύο χάλκινες κατασάρολες.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου ευχαριστεί τους δωρητές για την προσφορά τους.

Η πονηρή και η δημοκρατική νοοτροπία των Ελλήνων

(Δημοσιεύθηκε στους ιστότοπους: www.solon.org.gr, www.doureios.gr, egialos.blogspot.gr, mistikosmistros.blogspot.com)

Του Δημοσθένη Κυριαζή*

Στους ανθρώπους, που έζησαν και ζουν σε αυτόν εδώ τον τόπο, έχουν αναπτυχθεί σε μεγάλο βαθμό, σε μεγαλύτερο από αυτόν των άλλων λαών, δύο σημαντικά και αντιφατικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα: Η πονηρή νοοτροπία και η δημοκρατική νοοτροπία

Η πονηρή νοοτροπία.

Στα λεξικά της Ελληνικής Γλώσσας ως πονηρή νοοτροπία, ως πονηριά, ορίζεται: «*Η ικανότητα κάποιου να επιτυγχάνει τον στόχο του με τεχνάσματα συχνά όχι τίμια, που περιέχουν δόλο, εξαπάτηση, παραπλάνηση*»¹

Ιδιαίτερο όμως ενδιαφέρον παρουσιάζει ένας άλλος ορισμός, που διάβασα πριν από πολλά χρόνια σε άρθρο ενός Άγγλου δημοσιογράφου, ο οποίος επισκέφτηκε την Ελλάδα και έγραψε ένα ρεπορτάζ με τις εντυπώσεις του για την πονηρή νοοτροπία των Ελλήνων.

Στο ρεπορτάζ αυτό ο φλεγματικός και έξυπνος Άγγλος έγραφε περίπου τα εξής: « Προσπάθησα να καταλάβω τι σημαίνει η λέξη πονηρός και για αυτό κατάφυγα σε λεξικά. Όμως δεν βρήκα ένα ορισμό που να εξηγεί όλα όσα έβλεπα. Τελικά κατάλαβα πως οι Έλληνες λένε πονηρό αυτόν που χρησιμοποιεί τις όποιες δυνάμεις διαθέτει για το ίδιο όφελος. Πονηρός δεν είναι ο έξυπνος, για αυτό οι Έλληνες έχουν και τη λέξη κουτοπόνηρος».

Πράγματι, αν το καλοπροσέξετε, όλες οι αποφάσεις των πονηρών στοχεύουν στη μεγιστοποίηση του ίδιου οφέλους. Το όφελος του κοινωνικού συνόλου, το λογικό, το έντιμο, το δίκαιο, είναι λέξεις που λέγονται ηχηρά από τους πονηρούς, αλλά δεν αποτελούν κριτήριο των αποφάσεων τους. Κριτήριο είναι μόνο το ίδιο όφελος.

Πονηρός για παράδειγμα, είναι αυτός, που κάνοντας διάφορες τυπικά νόμιμες κομπίνες καταφέρνει: Να πληρώνεται από το Δημόσιο χωρίς να εργάζεται, να μη πληρώνει τους φόρους του, να μη πηγαίνει στρατιώτης αν και δεν έχει πραγματικούς λόγους απαλλαγής, να αγωνίζεται για το ίδιο όφελος και να ισχυρίζεται ότι αγωνίζεται για το όφελος του κοινωνικού συνόλου.

Η πονηρή νοοτροπία των Ελλήνων, όπως ορίστηκε προηγουμένως, παραπέμπει σε καταστάσεις κινδύνου και πανικού, όπου ισχύει η αρχή: «*Ο σώζων εαυτόν σωθήτω*». Τα βιώματα των νεότερων Ελλήνων από την Τουρκική σκλαβιά και από αυταρχικές κυβερνήσεις –ας μη ξεχνάμε ότι μέχρι τον 18^ο αιώνα υπήρχαν μόνο αυταρχικές κυβερνήσεις – εξηγούν την ανάπτυξη αυτής της νοοτροπίας. Όμως αυτή η νοοτροπία υπήρχε και στην αρχαία Ελλάδα, όπως σχετικά αναφέρεται στα ποιήματα του Ομήρου. Ο Οδυσσεύς για παράδειγμα, χρησιμοποίησε πονηριά – τον Δούρειο Ίππο – για την άλωση της Τροίας.

Η δημοκρατική νοοτροπία

Με τον όρο «δημοκρατική νοοτροπία» εννοούμε την υψηλή εκτίμηση, αγάπη και σεβασμό για την ατομική εξουσία όλων των ανθρώπων για την πίστη στην ισοκρατία των πολιτών και την διασφάλιση σε αυτούς ίσων ευκαιριών και ίσων μεριδίων του κοινωνικού οφέλους.

Η σημερινή νοοτροπία διασφάλισης εξουσίας και οφέλους σε ένα μικρό υποσύνολο πολιτών, στους ημετέρους, δεν είναι δημοκρατική νοοτροπία. Είναι μία ολιγαρχική νοοτροπία, που συνιστά τη βαθύτερη αιτία ανάπτυξης και συντήρησης της πονηρής νοοτροπίας.

Είναι ευνόητο ότι η δημοκρατική νοοτροπία μιας κοινωνίας, επιβιώνει τότε και μόνο τότε όταν η πλειονότητα των πολιτών έχει τη λογική βεβαιότητα, ή έστω τη δογματική πίστη, πως οι άνθρωποι δεν πρέπει να ξεχωρίζουν την ιδιωτική από τη δημόσια ζωή τους όπως, σύμφωνα με τα συμπεράσματα έγκυρων ιστορικών ερευνών², δεν τη ξεχωρίζαν οι πολίτες της Αθηναϊκής Δημοκρατίας.

Από τα παραπάνω, γίνεται φανερό ότι πονηρή νοοτροπία και δημοκρατική νοοτροπία δεν είναι δυνατό να συνυπάρχουν, γιατί έχουν εκ διαμέτρου αντίθετους στόχους. Η πρώτη έχει σαν στόχο το ίδιο όφελος και η δεύτερη το όφελος του κοινωνικού συνόλου.

Δημιουργείται έτσι το εύλογο ερώτημα: Πως τα κατάφεραν οι πονηροί Έλληνες να αναπτύξουν το πολίτευμα της Δημοκρατίας; Πως τα κατάφεραν να κάνουν την Ελλάδα το λίκνο της Δημοκρατίας;

Στο δύσκολο αλλά βασικό αυτό ερώτημα υπάρχει μόνο η ακόλουθη, λογική και εκ πρώτης όψεως παράλογη, απάντηση:

Η δημοκρατική νοοτροπία και η πονηρή νοοτροπία, είναι κατά βάθος τα δύο πρόσωπα της ίδιας νοοτροπίας, της ίδιας οντότητας³. Ότι μοιάζουν με ένα νόμισμα που στη μία πλευρά του είναι γραμμένη η λέξη δημοκρατία και στη άλλη η λέξη πονηριά.

Εδώ και 5000 χρόνια, από τα ηρωικά χρόνια των ποιημάτων του Ομήρου, οι Έλληνες αγάπησαν την ατομική τους εξουσία και κατ' επέκταση τη δημοκρατία, περισσότερο από τους άλλους λαούς. Επειδή όμως πολλές φορές η εξουσία τους αυτή περιορίστηκε, ή επιχειρήθηκε να περιορισθεί, από μη δημοκρατικά συστήματα, ανέπτυξαν ένα μηχανισμό προστασίας της. Την πονηρή νοοτροπία.

Αυτή η νοοτροπία, που στη αρχή είχε στόχο την προστασία των ταυτισμένων συμφερόντων του ατόμου και του συνόλου, δηλαδή την προστασία της δημοκρατίας, με τα χρόνια μεταλλάχθηκε και εξελίχθηκε σε βιολογικό χαρακτηριστικό προστασίας μόνο των ατομικών συμφερόντων. Αυτή η μεταλλαγμένη νοοτροπία είναι καταχωρημένη στο DNA των σημερινών Ελλήνων.

Αν αυτή η συναισθηματικής νοημοσύνης ρομαντική θεωρία ισχύει, τότε υπάρχει ελπίδα οι Έλληνες να αναποδογυρίσουν το νόμισμα με τα δύο πρόσωπα. Να ξαναποκτήσουν την κλεμμένη ατομική τους εξουσία, να ακυρώσουν την πονηρή νοοτροπία τους και να αναγεννήσουν την γνήσια δημοκρατική νοοτροπία, που υπήρχε τα παλιά τα χρόνια.

Αν οι Έλληνες δεν καταφέρουν να ακυρώσουν την πονηρή νοοτροπία τους, τότε το μέλλον τους είναι πολύ ζοφερό.

Να τι περίπου έλεγε για το θέμα αυτό ο φλεγματικός Άγγλος:

«**Οι Έλληνες μοιάζουν σαν να χορεύουν σурτάκι έχοντας ο ένας το χέρι του στην τσέπη του διπλανού του ενώ χορεύουν, ο ένας κλέβει τον άλλον χωρίς στενοχώριες, τύψεις και αναστολές. Από την πονηριά τους οι Έλληνες αργά ή γρήγορα θα αυτοκαταστραφούν. Για να επιτύχουν υπάρχει μόνο ένας τρόπος. Να ξεριζώσουν αυτή τη νοοτροπία και να διαγράψουν από τα λεξικά τους τη λέξη πονηρός.**

Οι Έλληνες είναι οι άνθρωποι, στο DNA των οποίων έχει καταχωρηθεί η βιολογική ιδιότητα με τα δύο πρόσωπα. Το της πονηρής και δημοκρατικής νοοτροπίας. Σήμερα η δημοκρατική νοοτροπία είναι κρυμμένη κάτω από την ιδιαίτερα επικίνδυνη νοοτροπία του πονηρού.

Παρά ταύτα δεν θα ήταν ασύμβατο με την ιστορία των Ελλήνων, να κάνουν για μια ακόμη φορά ένα θαύμα: Να ξαναζωντανέψουν τις αρχές της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, προσαρμοσμένες προφανώς στα κοινωνικά, πολιτικά, οικονομικά και τεχνολογικά δεδομένα του 21^{ου} αιώνα. Να πραγματοποιήσουν, την **Αναγέννηση της Δημοκρατίας**.

Η ψηφιακή τεχνολογία της πληροφορικής και των τηλεπικοινωνιών, του Internet, είναι ένα σημαντικό εργαλείο και μια μεγάλη ευκαιρία για μια τέτοια αναγέννηση είναι μια μεγάλη ευκαιρία για την ίδρυση και λειτουργία μιας καινούργιας **Ψηφιακής Πνύκας**, στην οποία θα μετασηματισθεί η πονηρή νοοτροπία σε δημοκρατική νοοτροπία σε νοοτροπία ταύτισης του ατομικού και του κοινωνικού οφέλους. Μακάρι να ισχύσει και στην παρούσα περίπτωση αυτό που γράφει ο μεγάλος Νίκος Καζαντζάκης στο βιβλίο του « Αναφορά στον Γκρέκο»:

«*Ποιο αληθινό και από την αλήθεια είναι τα παραμύθια*»

¹ Λεξικό της νέας Ελληνικής Γλώσσας του Γ. Μπαμπινιώτη

² Μωρίς Κρουαζέ της Γαλλικής Ακαδημίας: Για τους πολίτες της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, «*η δημόσια ζωή ήταν τόσο βαθειά δεμένη με την ιδιωτική ζωή, που δύσκολα μπορούσε να την ξεχωρίσει*». Από το βιβλίο του, «Ο πολιτισμός της αρχαίας Ελλάδος».

³ Δ. Κυριαζής «Η Αναγέννηση της Δημοκρατίας».

* Ο Δημοσθένης Κυριαζής είναι Φυσικός και Ηλεκτρονικός, πρώην Γενικός Διευθυντής Αναπτύξεως του ΟΤΕ. Ασχολήθηκε με την αλληλεπίδραση ψηφιακής τεχνολογίας - δημοκρατίας και έγραψε τα βιβλία: «Η Αναγέννηση της Δημοκρατίας», «Η Άμεση Δημοκρατία στην Τηλέρα» και «Ψηφιακή Δημοκρατία» (Εκδόσεις Πατάκη 2002, Πατάκη 2005 και Ένωσης Ελλήνων Φυσικών 2009).

ΚΑΚΟΥΡΑΪΙΚΕΣ ΑΤΑΚΕΣ

Στο φύλλο αυτό τον πρωταγωνιστικό ρόλο στις ατάκες μας έχουν ο Σιαλέκος και η Πουλίνα.

A) Να πας και να μην γυρίσεις

Βρισκόμαστε στην εποχή του μεσοπολέμου και σε περίοδο Δημοτικών Εκλογών. Τα πάθη στο χωριό έντονα και οι πιέσεις ποικίλες προς τους ψηφοφόρους αφού οι δύο υποψήφιοι πρόεδροι μέτραγαν τα κουκιά τους, δηλαδή τους ψήφους.

Στο ένα στρατόπεδο υποψήφιος ήταν ο Σιαλέκος (Δημήτρης Κυπραίος) στην κατάσταση των υποστηρικτών του είχε και τον Τσακίρη (Νικόλα Τριαντάφυλλο). Ο Τσακίρης όμως είχε δώσει το λόγο του, αλλά ήθελε να ψηφίσει τον άλλον υποψήφιο. Την ημέρα των εκλογών ο Σιαλέκος φύλαγε καραούλη στο καφενείο του Νικολάκη του Κοτσιάνη. Ήταν σίγουρος ότι ο Τσακίρης θα περνούσε από εκεί οπότε θα του έδινε το ψηφοδέλτιο του συνδυασμού του αλλά και θα τον συνοδεύει μέχρι την κάλπη για να σιγουρευτεί ότι τον ψήφισε.

Ο Τσακίρης όμως σκέφτηκε πονηρά, γνωρίζοντας, ότι ο Σιαλέκος θα τον περιμένει στην αγορά αφού από εκεί ήταν και ο δρόμος του για να πάει στο σχολείο που ήταν το εκλογικό κέντρο, άλλαξε διαδρομή.

Έτσι κατέβηκε μέχρι του Κολιού του Ντούρου το καφενείο και στρίβοντας αριστερά πήρε το δρόμο και κατέβηκε στο γεφυράκι που είναι στα Μανελαίκα και πέρασε στα Λαγουσαίικα σπίτια. Κάποιος που ήταν στο καφενείο του Ντούρου κατέβηκε προς τα κάτω και βλέποντας το Σιαλέκο ότι κάποιον περίμενε του λέει: «Δημήτρη αν περιμένεις τον Τσακίρη αυτός πήγε από τα Μανελαίκα». Τότε ο Σιαλέκος κατάλαβε ότι ο Τσακίρης άλλαξε διαδρομή για να τον αποφύγει και τρέχοντας προς το Κοτσιαναίικο αλώνι βλέπει τον Τσακίρη να έχει φτάσει κοντά στο Παπαθεοδωροπουλαίικο αλώνι, του φωνάζει:

«Νικόλα διατί άλλαξες δρόμο;» οπότε ο Τσακίρης κάνοντας ότι δεν καταλαβαίνει τι του λέει, απαντά:

«Δημήτρη, πηγαίνω να ψηφίσω, όταν γυρίσω τα λέμε».

Ο Σιαλέκος κατάλαβε ότι ο Τσακίρης τον κορόιδεψε και του λέει δυνατά:

«Νικόλα να πας και να μην γυρίσεις».

Αυτά είχαν οι εκλογές τότε.

B) Το κατοστάρικο της Πουλίνας

Είμαστε στην εποχή της σποράς (φθινόπωρο) και οι ετοιμασίες για το όργωμα σε κάθε σπιτικό είχαν αρχίσει. Έτσι η νοικοκυρά κοσκίναγε το σπόρο ώστε να είναι καθαρός και υπολόγιζε την απαιτούμενη ποσότητα ανάλογα με τα στρέμματα που θα έσπερναν, τοποθετώντας την σε σακκιά. Ο νοικοκύρης ετοιμάζε το αλέτρι, τις λαμαργίες, το ξόνι και όλον τον υπόλοιπο εξοπλισμό για να είναι έτοιμο το ζευγάρι για το όργωμα. Όλα αυτά ήταν έτοιμα από το βράδυ, ώστε ο ζευγολάτης με το χάραμα της άλλης ημέρας να βρίσκεται στο χωράφι.

Μια τέτοια προετοιμασία είχε αρχίσει και στο σπίτι του Πουλή (Γιώργη Κολλιόπουλου).

Η γυναίκα του η Ελένη, η Πουλίνα όπως την έλεγαν στο χωριό, ετοιμάζε τη σπορά.

Ο Πουλής όμως είχε να πληρωθεί για προϊόντα που είχε πουλήσει το καλοκαίρι, ποσό γύρω στις 250 δρχ., αρκετά μεγάλο για την εποχή εκείνη. Έτσι κατέβηκε στην αγορά. Αφού πήρε τα λεφτά πέρασε από του Ζάβου το καφενείο, που εκεί μια παρέα έπαιζε χαρτιά. Του Πουλή του άρεσε το χαρτί και χωρίς χρονοτριβές κάθισε στο τραπέζι του παιχνιδιού.

Όπως είναι γνωστό ο οργανοπαίχτης δεν έχει αίσθηση του χρόνου, έτσι οι ώρες περνούσαν και μάταια η Πουλίνα τον περίμενε στο σπίτι να ετοιμάσει το ζευγάρι για το αυριανό όργωμα.

Την εποχή εκείνη, ήταν μεγάλη προσβολή για τον άνδρα να πάει η γυναίκα του στο καφενείο να τον ζητήσει για όσο σοβαρό και αν ήταν το οικογενειακό πρόβλημα. Συνήθως έστελναν ένα μικρό παιδί, που με δέος έμπαινε στο καφενείο και μετέφερε το μήνυμα στο αυτί του πατέρα ή θείου και γινόταν αμέσως μπουχός.

Η Πουλίνα γυναίκα με πυγμή αποφάσισε να πάει η ίδια στο καφενείο να δει τι γίνεται με τον άνδρα της αφού ήξερε και για την πληρωμή του Πουλή αλλά και το πάθος του στα χαρτιά.

Έτσι έφτασε στου Ζάβου το καφενείο να ετοιμαζόταν να φωνάξει τον άνδρα της να βγει έξω.

Στην πόρτα ήταν ο Νικόλας ο Κωτσιόπουλος, γείτονας της Πουλίνας αλλά και χορατατζής.

Οπότε για να ανάψει τα αίματα της λέει:

«Ελένη, άστον τον Γιώργη, χάνει που χάνει, ένα κατοστάρικο του μένει, να το χάσει και αυτό και έρχεται στο σπίτι».

Με το άκουσμα της λέξης «κατοστάρικο» να χάσει ακόμη ο Πουλής, η Πουλίνα έγινε μπαρούτι.

Το τι ακολούθησε μπορούμε να το φανταστούμε.

I.A. Σταματόπουλος

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΗΤΑΝ ΟΛΟΙ ΕΚΕΙ!!!! (Κέρδισε το ποδόσφαιρο)

Έχει γίνει μια παράδοση στο χωριό μας, η νεολαία του να ασχολείται με πάθος με το ποδόσφαιρο, να αυτοοργανώνεται και να δημιουργεί ομάδα ποδοσφαίρου, ώστε να ασκείται και να εκφράζεται με το καλύτερο τρόπο και με μεγαλύτερη ευχαρίστηση σε αυτό το δημοφιλέ αθλημα. Βέβαια η ίδρυση αυτών των ομάδων δεν έλαβε ποτέ επίσημο χαρακτήρα, δηλαδή εγγραφή σε ερασιτεχνικές κατηγορίες και συμμετοχή σε επίσημους αγώνες, αλλά παρέμεινε σε επίπεδο αυτοδιαχείρισης αυτής της ευχαρίστησης μέσα από το ποδόσφαιρο. Παλαιότερα τέλος της δεκαετίας του 60, ιδρύθηκε η ΑΕΚ (Αθλητική Ένωση Κακουρίου), με τις ανάλογες εμφανίσεις. Όλοι θυμόμαστε τους αγώνες που οργανώνονταν με τα διπλανά χωριά (Νεστάνη, Πικέρνι, κ.ά) στο χώρο του σχολείου και το πάθος που ξεχειλίζει από τους συμμετέχοντες νέους μας και από τους φιλάθλους. Η επόμενη γενιά της νεολαίας μας, θέλοντας να αυτονομηθεί, ίδρυσε στα μέσα της δεκαετίας του 70 τον ΠΑΟΚ (Ποδαισφαρικός Αθλητικός Όμιλος Κακουρίου). Συγκεντρώθηκαν από τους νέους χρήματα και αγοράστηκαν οι στολές. Έγιναν επικοί αγώνες με τα διπλανά χωριά και οι περισσότεροι νικηφόροι. Όπως αυτοδημιουργήθηκαν έτσι και αυτοδιαλύθηκαν, και οι δύο ομάδες, όταν τα χρόνια πέρασαν και νέες συνθήκες, ανάγκες και ενδιαφέροντα αποκτήθηκαν.

Τον τελευταίο χρόνο οι νέοι του χωριού μας, από 12 - 18 ετών, ανέλαβαν την πρωτοβουλία να δημιουργήσουν ποδοσφαιρική ομάδα, για χόμπι βεβαίως. Συγκέντρωσαν χρήματα, προμηθεύτηκαν πολύ ωραίες στολές, με το όνομα και το έμβλημα της ομάδας (η θεά Άρτεμις με το ελάφι). Μια προσπάθεια εντυπωσιακή και αξιέπαινη τόσο για το επίπεδο και την ωριμότητα της αυτοοργάνωσης και αυτοδιαχείρισής τους, όσο και για το τελικό αποτέλεσμα. Μετά από πολλές σκέψεις και αμφιταλαντεύσεις επέλεξαν ως όνομα της ομάδας το «ΠΑΟ ΚΑΚΟΥΡΙΟΥ». Ήδη έχουν οργανώσει και δώσει νικηφόρους αγώνες με τα διπλανά χωριά, και όπως και στις προηγούμενες ομάδες έτσι και τώρα το πάθος για τη νίκη περισσεύει. Στην ομάδα αυτή συμμετέχουν πολύ νέοι που είτε διαμένουν στο χωριό είτε στην Τρίπολη ή σε άλλες πόλεις. Στο προσκλητήριο της ομάδας για νίκη στον αγώνα που έχει κλειστεί από τους ίδιους, ανταποκρίνονται όλοι.

Είναι αυτονόητο ότι άρχισαν συγκρίσεις με τις παλιές ομάδες, των οποίων τα μέλη τους θυμούνται και αφηγούνται τα ποδοσφαιρικά τους μεγαλεία. Μέσα σε αυτό το κλίμα τέθηκε η πρόκληση να γίνει ένας αγώνας μεταξύ των παλαιμάχων ποδοσφαιριστών και της νέας ομάδας ΠΑΟ ΚΑΚΟΥΡΙΟΥ, για να ξεκαθαρίσει το τοπίο σχετικά με το

ταλέντο της κάθε γενιάς. Ο αγώνας καθορίστηκε για τις 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2009 στο γήπεδο Λεβιδίου, που διαθέτει και τεχνητό χλοοτάπητα, μια και το ταλέντο ειδικά των παλαιμάχων αναδεικνύεται σε αυτές τις συνθήκες. Η αισιοδοξία και η πίστη για νίκη και από τις δύο πλευρές ήταν μεγάλη. Οι προκλήσεις κάθε πλευράς, έναντι της άλλης, πολλές. Κάθε είδους δηλώσεις έγιναν. Στο στρατόπεδο των πα-

λαιμάχων σήμανε συναγερμός, μιας και έπρεπε να ειδοποιηθούν και να συμμετέχουν άπαντες σε αυτή την πρόκληση που έγινε. Πράγματι η ανταπόκριση για συμμετοχή ήταν εντυπωσιακή. Την Κυριακή το απόγευμα συγκεντρώθηκε αρκετός κόσμος στο γήπεδο του Λεβιδίου. Ο αγώνας που διεξήχθη ανέδειξε νικήτρια την ομάδα ΠΑΟ ΚΑΚΟΥΡΙΟΥ, των νέων με 8-3. Αντικειμενικοί κριτές είπαν ότι οι νέοι ήταν ανώτεροι σε όλους τους τομείς, δηλαδή στη φυσική κατάσταση, στην τεχνική, στη πειθαρχία και στην ανάπτυξη του παιχνιδιού τους. Οι παλαιμάχοι όμως δεν δέχονται τέτοιες κρίσεις. Θεωρούν ότι το αποτέλεσμα είναι πλασματικό, δεν ανταποκρίνεται στην πραγματική, κατ'αυτούς, εικόνα του αγώνα και οφείλεται στη κακή μέρα που βρέθηκε η ομάδα. Επίσης αναφέρουν ότι η διαίτησία ήταν απα-

ράδεκτη και έπαιξε το ρόλο της στη διαμόρφωση του τελικού αποτελέσματος, και ότι η πλειοψηφία των φιλάθλων χλεύαζε τις προσπάθειες τους και αυτό τους κόμπλαρε. Εντύπωση όμως έκανε σε κάποιους φιλάθλους ο αλτρουϊσμός που επέδειξαν οι παλαιμάχοι. Παραχωρούσαν την θέση τους με μεγάλη ευκολία και ευχαρίστηση σε άλλους συμπαίκτες τους για να συμμετέχουν και αυτοί στον αγώνα. Στα σχόλια που έγιναν ότι δήθεν δεν άντεχαν και δεν μπορούσαν να παίξουν άλλο, έμειναν έκπληκτοι και τα διαφεύδουν κατηγορηματικά. Αναφέρουν ότι έχουν άριστη φυσική κατάσταση, απλώς το σύστημα που είχαν επιλέξει να εφαρμόσουν στο παιχνίδι απαιτούσε περισσότερο τεχνική και τακτική με λιγότερο τρέξιμο. Το αποτέλεσμα βεβαίως τους στενοχώρησε πολύ. Για δύο ημέρες έμειναν κλεισμένοι στο σπίτι και είχαν πέσει σε βαθιά περισυλλογή και ανασκόπηση. Κυκλοφόρησαν φήμες ότι είναι πιασμένοι και τους κάνουν εντριβές, που βεβαίως όπως καταλαβαίνει ο καθένας δεν είναι δυνατόν να ισχύει κάτι τέτοιο.

Τέλος πάντων αναγνώρισαν, προσωρινά, την ανωτερότητα των νέων σε αυτό το παιχνίδι. Καθορίστηκε όμως νέος επίσημος αγώνας για τον χρόνο, το Σάββατο 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ στις 6 μ.μ, στο γήπεδο Λεβιδίου, ώστε να βγουν οριστικά συμπεράσματα για την ποιότητα της κάθε ομάδας. Μετά τον αγώνα θα ακολουθήσει δεξίωση της νικήτριας ομάδας και τα έξοδα θα τα πληρώσει η ομάδα που θα χάσει. Οι παλαιμάχοι που επιθυμούν να ενισχύσουν την ομάδα τους μπορούν να δηλώσουν συμμετοχή από τώρα. Δεν υπάρχει περιορισμός στις αλλαγές.

Στην ομάδα των νέων «ΠΑΟ ΚΑΚΟΥΡΙΟΥ» έπαιξαν: Ιωάννης Γ. Φαρράς, Ιωάννης Κ. Φαρράς, Μιχάλης Κ. Φαρράς, Δαμιανός Ψύχος, Μάρκος Ψύχος, Κώστας Θ. Λαγούσης, Νίκος Γιαννακόπουλος, Κώστας Βλάχος, Φάνης Νάγος, Νίκος Χρόνης, Αποστόλης Ι. Ρόκας, Μπάμπης Γ. Σπυρόπουλος, Γιώργος Κ. Σταματόπουλος

Στην ομάδα των ΠΑΛΑΙΜΑΧΩΝ έπαιξαν: Ρόκας Γεώργιος, Δούρος Βασίλης, Σταματόπουλος Βαγγέλης, Ψύχος Γιάννης, Ρόκας Ιωάννης, Σταματόπουλος Φ. Βασίλης, Γκόννος Θεόδωρος, Σταθούλης Ιωάννης, Κωτσιόπουλος Νίκος, Κεφερλής Κυριάκος, Λαγούσης Κ. Θεόδωρος, Φαρράς Γεώργιος, Γκόννος Ιωάννης, Κολιόπουλος Δ. Παναγιώτης, Κατσίνης Γεώργιος, Κέζας Διαμαντής, Γκόννος Παρασκευάς, Ρόκας Ι. Ηλίας, Στέργιος Χρόνης, Νίκος Χουντής, Θεόδωρος Κ. Σταματόπουλος, Ηλία Γ. Ρόκα.

ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ: Κουβαρντάς Κώστας (είχε έρθει από Αυστραλία)

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΪ-ΛΙΑ

(Μια εκδήλωση που εκ παραδρομής δεν δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο μας).

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος στις 20 Ιουλίου γιορτάστηκε με πανηγυρικό τρόπο η γιορτή του Αι-Λιά στο χωριό μας. Ο Σύλλογος του χωριού συνεχίζοντας την παράδοση έστησε και φέτος ένα μικρό πανηγυράκι γύρω από το εκκλησάκι του Αι-Λιά, στον πευκόφυτο λόφο. Τα εδέσματα και το κρασί άφθονα, τα μέλη του Δ.Σ. του Συλλόγου ανέλαβαν την εξυπηρέτηση των τραπεζιών που είχαν καθήσει οι συγχωριανοί μας μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας.

ΥΓ. Η Συντακτική Επιτροπή της εφημερίδας ζητά συγνώμη από το Δ.Σ. του Τοπικού Συλλόγου για την σοβαρή αυτή παράλειψη.

Μη μας ξεχνάτε!

Φίλες και φίλοι του Συλλόγου Αρτεμισιωτών, όπου κι αν έρχεται η εφημερίδα μας, μη μας ξεχνάτε. Χωρίς τις δικές σας συνδρομές, δεν μπορούμε να κυκλοφορήσουμε. Μην ξεχνάτε τη συνδρομή σας. Σας ευχαριστούμε πολύ.
Το Δ.Σ.

ΤΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Με τι δόντια να φάω το μέλι;

Κάποτε σ' ένα χωριό δύο νέοι χωρατατζήδες, συνάντησαν μία γριούλα που πήγαινε στα χωράφια της και σκέφτηκαν να την πειράξουν λίγο.

- "Γεια σου γιαγιά" της λέει ο πρώτος.
- "Καλή ώρα παλικάρια μου" τους χαιρετάει εκείνη.
- "Γιαγιά" της λέει με θράσος ο δεύτερος.
- "Για πες μας τι θα προτιμούσες, ένα παλικάρι είκοσι χρονών ή μια κούπα μέλι".

Και η γριά χωρίς να χάσει καιρό τους απαντάει:
— "Με τι δόντια να φάω εγώ το μέλι παιδάκι μου;"

Ο Κακουραίος

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΖΑΡΟΚΩΣΤΑΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Χειρουργική ενδοκρινών αδένων
Λαπαροσκοπική Χειρουργική
Χειρουργική Ογκολογία

Α. Κηφισίας 79, Τ.Κ. 115 23 Αμπελόκηποι
Τηλ./Fax: 210 6985815, Κιν.: 6932 249371
e-mail: zaromed@gmail.com

Το μοσχοφίλερο φέτος στα αζήτητα

Συνέβη και αυτό, η μοναδική στον κόσμο ποικιλία σταφυλιού το "μοσχοφίλερο" που έχει χαρακτηριστεί "ονομασίας προέλευσης" φέτος έμεινε στα κούτσουρα, για πολλούς καλλιεργητές της περιφέρειας της Μαντινείας αλλά και του χωριού μας. Τέτοιο φαινόμενο δεν θυμάται κανένας μας στο χωριό, τουλάχιστο τα τελευταία 100 χρόνια. Η κατρακύλα των τιμών του μοσχοφίλερου οφείλεται σε πολλούς λόγους, οι κύριοι όμως είναι:

1) Η πίστη των νέων καλλιεργητών στις αρχές της ατομικής πρωτοβουλίας που είχε σαν αποτέλεσμα την διάλυση των αμπελουργικών συνεταιρισμών.

2) Οι καλές τιμές που είχε τα τελευταία χρόνια το μοσχοφίλερο δημιούργησε την αίσθηση στους αμπελοκαλλιεργητές ότι αυτό είναι μια παγιωμένη κατάσταση, με αποτέλεσμα να φυτέψουν σύγχρονα αμπέλια, τα περισσότερα από αυτά έξω από τους όρους που έχει επιβάλει η Διεύθυνση Γεωργίας.

Έτσι αύξησαν την παραγωγή με αποτέλεσμα την αύξηση των αποθεματικών του κρασιού στα οινοποιεία που αυτό οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην πτώση των τιμών.

3) Το γέμισμα των ραφιών των super-markets με κρασιά φθηνά αμφίβολης ποιότητας από τρίτες χώρες, που είχε σαν αποτέλεσμα την εκτόπιση των ελληνικών κρασιών. Παρά τις διαμαρτυρίες αγροτών και οινοποιών οι αρμόδιοι κώφευσαν γιατί αυτό δεν είχε πολιτικό κόστος.

4) Στη νοσοτροπία της υπεραπόδοσης του αμπελιού όπου κάθε στρέμμα να υπερβαίνει τους 2 τόνους παρά τη σαφή οδηγία

της Ε.Ε. για τα 1.200 κιλά ανά στρέμμα. Η υπεραπόδοση σημαίνει μείωση του γράδου. Έτσι τα οινοποιεία, να καθορίσουν τις τιμές με βάση το γράδο, οπότε σταφύλια για γράδο κάτω των 10 βαθμών θα έχουν τιμή μεταξύ 20-25 λεπτών το κιλό.

Η τιμή αυτή έγινε απαγορευτική, αφού δεν έφτανε ούτε για την πληρωμή των εργατικών του μαζέματος, αποτέλεσμα πολλά στρέμματα μοσχοφίλερου να μείνουν στα κούτσουρα.

Η κατάσταση αυτή δημιούργησε κλίμα απόγνωσης στους αμπελουργούς, έτσι ο τρύγος που κάποτε ήταν γιορτή χαράς, με τα χάνια να είναι γεμάτα από κόσμο με τραγούδια και πειράγματα στο μάζεμα των σταφυλιών και στους λιπούς, φέτος έγινε βραχνάς και άγχος για τους αμπελοκαλλιεργητές.

Αυτή την πραγματικότητα οφείλουν να αντιμετωπίσουν μόνοι τους οι κάτοικοι της Μαντινείας αλλά και του Νομού Αρκαδίας. Ας παύσουν να πι-

στεύουν στα "λόγια των πολιτικάντηδων" που έχουν πια χορτάσει από αυτά, όλα τα περασμένα χρόνια.

Η απλή λογική λέει ότι για να ξεφύγουν οι αμπελοκαλλιεργητές από αυτό το αδιέξοδο πρέπει:

A) Να οργανωθούν σε συνεταιρισμούς, το χωριό μας έχει παράδοση στον τομέα αυτό.

B) Να στραφούν στην ποιοτική καλλιέργεια και αυτό θα το πετύχουν όταν τηρηθούν όλες οι προδιαγραφές που ροιζει η Ε.Ε. για τις σύγχρονες καλλιέργειες και να μην κάνει ο καθένας του "κεφαλιού" του όπως λέμε στο χωριό.

Ο Κακουραϊός

ΙΑΤΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Στο φύλλο αυτό αναδημοσιεύουμε από το περιοδικό ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, άρθρο του καθηγητή κ. Παν. Μπεχράκη, σχετικό με το κάπνισμα, αξίζει να το διαβάσουμε:

Το κάπνισμα σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας είναι η μεγαλύτερη επιδημία όλων των εποχών.

Είναι μία σοβαρή ασθένεια με δικό της τρόπο μετάδοσης που συνεχώς εξαπλώνεται και φυσικά απαιτεί ειδική θεραπεία σε ατομικό και κοινωνικό επίπεδο.

Στη χώρα μας, όπου οι οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες υπήρξαν πρόσφορες, η καπνιστική νόσος εμφανίζει μεγάλη έξαρση ιδιαίτερα μάλιστα στον γυναικείο πληθυσμό.

Τα διαγράμματα 1, 2, 3 και 4 αναφέρονται εύγλωττα στην παγκόσμια «πρωτιά» των Ελλήνων στη συστηματική χρήση καπνού από ηλικίας 15 ετών και άνω, με ανάλυση σε άνδρες και γυναίκες όπου γίνεται σαφές ότι οι μητέρες των παιδιών έχουν προσβληθεί περισσότερο από κάθε άλλο γυναικείο πληθυσμό σε εθνικό επίπεδο παγκοσμίως.

Αποδεικνύεται μάλιστα, μία πολύ σημαντική αύξηση του καπνίσματος μεταξύ των γυναικών την τελευταία δεκαεπταετία, χρονική περίοδο κατά την οποία μειώνεται σταδιακά το ποσοστό του καπνίσματος στον ανδρικό πληθυσμό της χώρας. Στο σημείο αυτό καλό είναι να σταθεί κανείς με ιδιαίτερη προσοχή και ν' αναζητήσει τα αίτια του φαινομένου στην «κοινωνική απελευθέρωση» της γυναίκας, σε συνδυασμό όμως πάντοτε με τη στόχευσή της από μία κατευθυνόμενη διαφήμιση που συστηματικά και μεθοδευμένα αποσκοπούσε –και ακόμη συνεχίζει να λειτουργεί έτσι- στην προώθηση του καπνίσματος στο λεγόμενο «ασθενές φύλο». Γιατί; Μα απλούστατα, διότι ο ανδρικός πληθυσμός είχε ήδη φτάσει σε πολύ υψηλά επίπεδα δύσκολα θα ανταποκρινόταν στο διαφημιστικό κόστος με ακόμη μεγαλύτερη αύξηση, ενώ οι γυναίκες υστερούσαν και φυσικό ήταν ν' αποτελούν ευκολότερο στόχο.

Ένα απλό θέμα marketing που ακόμη και ένας φοιτητής έτσι θα προσέγγιζε. Ή μήπως οι γιγαντοαφίσες, διαφημίζουν το κάπνισμα και που ευτυχώς σύντομα θα απαγορευτούν δεν αναγνωρίζει κανείς εύκολα την προβολή γυναικείων προτύπων ομορφιάς και ελκυστικότητας σαν κυρίαρχο διαφημιστικό μήνυμα;

Όμως το πρόβλημα δεν σταματά εδώ. Η αύξηση αυτή του καπνίσματος στο γυναικείο πληθυσμό αποτελεί ίσως τον σκληρότερο μηχανισμό διαχρονικής συνέχισης και επιδείνωσης του προβλήματος. Γιατί γυναίκα σημαίνει οικογένεια, σημαίνει ανατροφή παιδιών, σημαίνει εγγραφή «σημάτων» και «εικόνων» που διαμορφώνουν την κοινωνική κουλτούρα και σφραγίζουν τις επερχόμενες γενιές.

Και αυτά πρέπει να συνειδητοποιηθούν από κάθε μητέρα, η οποία σκόπιμο είναι ν' αναγορεύσει το κάπνισμα ως σταθερό στοιχείο του προβληματισμού της σε σχέση με την υγεία της ίδιας, των παιδιών της και της κοινωνίας στη διαμόρφωση της οποίας ουσιαστικά συμβάλλει. Προβληματισμός που ο γράφων πιστεύει ότι θα ενισχυθεί από την ακόλουθη σειρά γνωστικών στοιχείων:

• Η νικωτική είναι σαν ένα σκληρό ναρκωτικό, το τρίτο μετά από την ηρωίνη και την κοκαΐνη. Διέρχεται τον πλακούντα και με την κυκλοφορία φτάνει στον εγκέφαλο του εμβρύου όπου εγγράφει τις εξαρτησιογόνες της ιδιότητες στον πιο αθώο παθολογικό καπνιστή, που πριν ακόμη από τη γέννησή του με τον τρόπο αυτό έχει «γνωρισθεί» με τη νικωτική.

• Τα έμβρυα που η μητέρα τους καπνίζει γεννιούνται με μικρότερο σωματικό βάρος και αυτό σημαίνει ότι έχουν λιγότερες εφεδρείες για αντιμετώπιση οποιουδήποτε προβλήματός τους στη νεογνική περίοδο.

• Η παραπάνω επίδραση ΔΕΝ αίρεται με την ελάττωση παρά μόνο με την πλήρη διακοπή του καπνίσματος. Είναι ιατρικό λάθος, η οδηγία «δύο-τρία τσιγάρα την ημέρα δεν πειράζουν την έγκυο».

• Οι επιπλοκές εν γένει κατά την κύηση και τον τοκετό είναι σημαντικά συχνότερες σε μητέρες που καπνίζουν ενεργητικά ή παθητικά.

• Ο κίνδυνος για πρόωρο τοκετό επίσης αυξάνει με το κάπνισμα της μητέρας κατά την κύηση.

• Η εμφάνιση γενετικών ανωμαλιών σε παιδιά που η μητέρα τους κάπνιζε κατά την κύηση, είναι συχνότερη.

• Το σύνδρομο του αιφνιδίου θανάτου των νεογνών εμφανίζεται με αυξημένη συχνότητα σε νεογνά μητέρων καπνιστριών.

• Τα βρογχιτιδικά επεισόδια «υπεραντιδραστικότητας» είναι πολλές φορές συχνότερα σε βρέφη και παιδιά που η μητέρα τους καπνίζει, έστω και εκτός σπιτιού. Είναι λάθος η αντίληψη ότι η αποφυγή του καπνίσματος στο δωμάτιο του παιδιού ή στο σπίτι το προστατεύει από εκδηλώσεις ασθματικού τύπου.

• Ωτίτιδες και λοιμώξεις των ανωτέρων αεροφόρων οδών είναι επίσης συχνότερες σε μικρά παιδιά που η μητέρα τους καπνίζει.

• Η εν γένει ανάπτυξη του αναπνευστικού συστήματος παιδιών που η μητέρα τους καπνίζει, υπολείπεται σε σύγκριση με το μέσο όρο.

• Τέλος, η πιθανότητα να γίνει κανείς καπνιστής ή καπνίστρια είναι αυξημένη σε παιδιά μητέρων που καπνίζουν.

Είναι βέβαιο ότι καμία μητέρα ή μελλοντική μητέρα δεν θα ήθελε κάτι από τα παραπάνω να συμβεί στο παιδί της. Είναι βέβαιο ότι η δύναμη της μητρότητας εάν σωστά διεγερθεί, μπορεί μόνη της να νικήσει το κάπνισμα. Η νέα νομοθεσία που εφαρμόζεται από 1η Ιουλίου δίνει το έναυσμα για μία ουσιαστική αναθεώρηση του όλου θέματος, από κάθε γυναίκα καπνίστρια ή μη και από κάθε μητέρα ή υποψήφια μητέρα και με χαρά πληροφορούμαι ότι στο «ΓΑΙΑ», στη νέα μαιευτική και γυναικολογική κλινική του Ομίλου Ιατρικού Αθηνών, πρόκειται σύντομα να λειτουργήσει κέντρο απεξάρτησης ειδικά για γυναίκες και ακόμη ειδικότερα για εγκύους.

Τα βήματα προς την κατεύθυνση αυτή θα είναι γρήγορα και αποτελεσματικά από τώρα και στο εξής.

Γιατί απλούστατα, η ίδια η κοινωνία τα περιμένει και τα αναζητεί.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Παναγιώτα Σχίζα-Τζαβάρια.....	40
Αντώνης Αν. Παυλίδης.....	50
Χριστίνα Λαγούση-Καρακίτσου.....	30
Δήμητρα-Σωτηρία και Γιάννης Στ. Κοτσιάνης	50
Κώστας Σκουρογιάννης.....	50

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ

— Απόστολου Ζωτόπουλου	
Η σύζυγος και η κόρη του.....	5 0
— Σταμάτη Ι. Κοτσιάνη	
Η σύζυγός του Δήμητρα και τα παιδιά του	1 0 0
— Σωτηρίου Ι. Τσαγκαλάκη	
Η σύζυγός του Ελένη.....	5 0

Στην Αγία Βηθλεέμ και το Σπήλαιο της Γέννησης

Συνέχεια από την 1η σελ.

κίνηση αξεπέραστη στη θεία Φάτνη, ενώ από πάνω σου λαμπυρίζει το γνώριμο ασημένιο αστέρι επάνω σε μια μαρμάρινη επιφάνεια με τη σχετική επιγραφή στα λατινικά: «Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est» (εδώ γεννήθηκε ο Χριστός από την Παρθένο Μαρία).

Η βασιλική της Γέννησης κορυφαίο μνημείο της χριστιανιστικής και λαμπρό δημιούργημα της Βυζαντινής Ορθόδοξης αρχιτεκτονικής και τέχνης αποπνέει ακόμη και σήμερα το άρωμά της, αλλά εκπέμπει ταυτόχρονα ως υλικός φορέας μνήμης την πολύπλοκη ιστορική της πορεία: Άραβες, μουσουλμάνοι, σταυροφόροι, Τούρκοι, Άγγλοι, Εβραίοι και σήμερα Παλαιστίνιοι, πάτησαν εκεί. Ενώ τη μοίρα της διαχειρίζονται τα χριστιανικά δόγματα. Οι Ελληνορθόδοξοι που έχουν τα πρωτεία, οι Λατίνοι και οι Αρμένιοι με τα διάφορα δόγματα. Η τύχη της εξαρτάται πραγματικά από την αρμονική ή μη συνεργασία των εν λόγω δογμάτων.

Ξεφυλλίζοντας την ιστορία, διαπιστώνεις ότι η ανά τους αιώνες κατοχή της Βασιλικής από τους διαφόρους – Άραβες, Σταυροφόρους, Λατίνους, Χαλίβαδες. Το ελληνικό στοιχείο κρατούσε με πολλές θυσίες την προσωπική του επιρροή. Το μαρτυρεί η ελληνική επιγραφή του έτους 1169 σε ένα από τα μωσαϊκά της. Τότε ήταν Λατίνος Πατριάρχης, αλλά ο Μανουήλ Κομνηνός οργάνωσε τον καλλωπισμό του ναού προσφορά του. Το 1457 ο πορθητής της Κωνσταντινούπολης ο Μωάμεθ παρέδωσε στον Πατριάρχη Αθανάσιο Δ' φερμάνι με το οποίο αναγνωριζόταν η κυριότητα του προσκυνηματος και η κατοχή των κλειδιών στους ορθόδοξους.

Τα προβλήματα όμως δεν έλειψαν ποτέ με τους Λατίνους, οι οποίοι προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να ειδοποιηθούν τα προσκυνηματα. Το έτος 1853 όμως με την έκδοση ειδικού φερμανίου, του γνωστού Status Quo, αναγνωρίστηκε υπέρ των Ελλήνων ορθόδοξων κυριότητα επί της Βασιλικής και του Σπηλαίου.

Σήμερα λειτουργούν κάποιες ώρες και οι Λατίνοι και οι Αρμένιοι. Κάθε στιγμή εκεί αισθάνεσαι ιδιαίτερη συγκίνηση και πιστεύεις βαθιά ότι αυτός ο λαός, οι Έλληνες, παρά τις όποιες φαγομαρίες και τα λάθη μας έχουμε κάποιο Φως μέσα μας που πρέπει να το προσέχουμε για να μη σβήσει ΠΟΤΕ.

Γωγώ Παπαθεοδώρου-Καραγιάννη

Από τα μαθητικά μου ακόμα χρόνια είχα ακούσει και διαβάσει πολλά για την πόλη του Μ. Κωνσταντίνου, την Κωνσταντινούπολη. Τόσες και τόσες παραδόσεις και θρύλοι ριζωμένοι στις καρδιές των Ελλήνων, τόσο για το χτίσιμό της όσο και την ιστορική της διαδρομή μέχρι την 29η Μαΐου 1453, που έπεσε στα χέρια των Τούρκων. Όλα αυτά μου είχαν εξάψει τη φαντασία και καλλιέργησε την επιθυμία να επισκεφθώ κάποτε τη Βασιλίδα των Πόλεων, όπως, με υπερηφάνια, την αποκαλούσαν οι Βυζαντινοί. Και αυτό το όνειρο έγινε πραγματικότητα τον περασμένο Σεπτέμβριο.

Μετά από ένα σύντομο αεροπορικό ταξίδι, πάτησα το πόδι μου στο αεροδρόμιο της Πόλης, της Ισταμπούλ, όπως είναι γνωστή σήμερα διεθνώς. Και αυτή όμως η ονομασία είναι ελληνική, όπως μου εξήγησε ένας συνταξιδιώτης στο αεροπλάνο και σημαίνει «εις την πόλη».

Οι τέσσερις μέρες φάνηκαν λίγες για να περιδιαβεί κάποιος μια πόλη δέκα έξι εκατομμυρίων κατοίκων, που απλώνεται σε μια μεγάλη έκταση από τον Κεράτιο κόλπο, το Βόσπορο, μέχρι την Προποντίδα. Η πρώτη εντύπωση είναι πως βρίσκεσαι σε μια πόλη που είναι Ανατολή και Δύση, Ασία και Ευρώπη και της οποίας το ένα τμήμα βρίσκεται στην Ασία και το άλλο στην Ευρώπη. Τα δύο αυτά τμήματα συνδέονται με δύο μεγάλες και ψηλές μεταλλικές γέφυρες, που επιτρέπουν τη διέλευση των πλοίων.

Τα αξιοθέατα της Πόλης πολλά και ενδιαφέροντα και η σφραγίδα της Ελλάδας σ' αυτά βαθιά και ανεξίτηλη. Χαρακτηριστικά αναφέρω:

— Τις πολλές ελληνικές εκκλησίες, όπως της Αγ. Ειρήνης, της Παναγίας των Βλα-

Η σελίδα των ξενιτεμένων ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

χερμών, των Αγ. Αποστόλων, του Αγ. Ανδρέα κ.ά., που τα τελευταία χρόνια, σε μια προσπάθεια ελληνοτουρκικής προσέγγισης, δόθηκε άδεια και συντηρήθηκαν.

— Το μεγάλο τείχος, που χτίστηκε από τον αυτοκράτορα του Βυζαντίου Θεοδοσίο τον Β' και διατηρείται σε πολύ καλή κατάσταση.

— Τη Μεγάλη του Γένους Σχολή, που

ιδρύθηκε από τον πατριάρχη Γεννάδιο Σχολάριο και πρόσφερε επί αιώνες τις υπηρεσίες της στην παιδεία των Ελλήνων. Σήμερα λειτουργεί ως ελληνικό γυμνάσιο για τα παιδιά των λίγων Ελλήνων που απόμειναν ακόμη στην Πόλη.

— Το Ελληνικό Νεκροταφείο με τους τάφους των Ελλήνων στα Μπαλουκλί.

— Το Πατριαρχείο, τον φάρο της Ορθο-

δοξίας, που βρίσκεται στη συνοικία Φανάρι και είναι στενά δεμένο με τις τύχες και την ιστορική πορεία του Ελληνισμού. Η κεντρική του πύλη παραμένει κλειστή από την εποχή της Άλωσης. Εδώ βρίσκεται και ο πατριαρχικός ναός του Αγίου Γεωργίου.

— Το νησί Πρίγκηπος, το πιο μεγάλο των Πριγκηπωνήσων, που ήταν το θέρετρο των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης. Τα Πριγκηπωνήσια είναι καταπράσινα, πανέμορφα και συγκεντρώνουν πολλούς τουρίστες.

— Άφησα ως τελευταίο αξιοθέατο το μεγαλύτερο οικοδόμημα της Πόλης, το ναό της Αγίας Σοφίας, που ήταν για τους βυζαντινούς «η μεγάλη εκκλησία», τόπος ιερός και άμεσα δεμένος με το αυτοκρατορικό μεγαλείο. Ο ναός χτίστηκε από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό και εντυπωσιάζει τον επισκέπτη με τον όγκο και την επιβλητικότητά του. Ο τρούλος του ναού έχει ύψος 62μ. Μετά την Άλωση έγινε τζαμί και από το 1934 λειτουργεί ως μουσείο. Σήμερα ο ναός τελεί υπό την προστασία της UNESCO, που έχει αναλάβει τη συντήρησή του. Στα τελευταία χρόνια έγιναν καθαρισμοί στο εσωτερικό του ναού και αποκαλύφθηκαν τα θαυμάσια ψηφιδωτά, που είχαν σοβατιστεί. Η επίσκεψή μου στην Αγία Σοφία μου προκάλεσε δέος και βαθιά συγκίνηση.

Το σύντομο ταξίδι μου στην Πόλη τελείωσε με μια κρουαζιέρα κατά μήκος του Βοσπόρου, που ήταν μια μοναδική εμπειρία.

Οι μέρες πέρασαν και πήρα το αεροπλάνο για την επιστροφή μου στην Αθήνα, με εντυπώσεις που θα μου μείνουν αξέχαστες.

Πέτρος Β. Δάμης

Αναμνήσεις

Όπως πολλοί πατριώτες, έτσι και 'γώ, κατέλειψα το χωριό για τη μακρινή Αμερική και συγκεκριμένα το Σικάγο, αναζητώντας μια καλύτερη τύχη.

Όλο αυτό το διάστημα δεν ξέχασα ούτε μια στιγμή την Ελλάδα μας και ιδιαίτερα το χωριό που γεννήθηκα και μεγάλωσα, γι' αυτό πολύ συχνά και όποτε μου επιτρέπουν οι οικογενειακές μου υποχρεώσεις, κατεβαίνω στο χωριό να συναντήσω φίλους, συγγενείς και γενικά όλους τους πατριώτες.

Το τελευταίο μου ταξίδι, που ήταν το καλοκαίρι του 2009, δεν έμοιαζε με τα άλλα.

Κάθε φορά, έτρεχα με αγάπη και νοσταλγία να πάω στο πατρικό της μητέρας μου, να συναντήσω τον παππού Κωνσταντή και τη γιαγιά Σταμάτα.

Εδώ και πολλά χρόνια όμως, δεν έχω αυτή τη χαρά, γιατί μετά από τους παππούδες έφυγε και ο θείος Χριστόφορος. Σαν να μην έφτανε αυτό γρήγορα τους ακολούθησε και η θεία Αγγελική με το γιό της Κώστα. Το κενό που άφησαν όλοι αυτοί είναι πολύ μεγάλο και μεγαλύτερο του ξαδέρφου μου Κώστα.

Έχω, όμως, την τύχη και τη χαρά να μένω, όταν επισκέπτομαι το χωριό, στο σπίτι του παππού Γιάννη και της γιαγιάς Σωτηρίας. Ο παππούς ο μπάρμπα-Γιάννης ο Κοτσιάνης, όπως θα θυμούνται οι περισσότεροι, ήταν ένας αληθινός άρχοντας.

Ο παππούς και η γιαγιά ήταν παιδιά ορφανά, αλλά κατάφεραν να κάνουν μια μεγάλη και πολύ σπουδαία οικογένεια. Απόκτησαν 18 παιδιά, 13 αγόρια και 5 κορίτσια, τα οποία μόρφωσαν, αποκατέστησαν και νομίζω ότι αποτελούν παράδειγμα για όλους.

Ο παππούς ήταν μικρόσωμος αλλά πολύ έξυπνος και δραστήριος. Και 'δω ισχύει η παροιμία: μικρός στο δέμας, μεγάλος στο πνεύμα.

Ο μπάρμπα-Γιάννης ο Κοτσιάνης ήταν ο μεγαλύτερος επιχειρηματίας της εποχής του. Στου Διαμαντή το Χάνι είχε αποστακτήριο και έβγαζε ούζο. Σ' ένα από τα σπίτια του λειτουργούσε τυροκομείο, ενώ στο άλλο που έμενε, διατηρούσε παντοπωλείο. Επίσης έκανε εμπόριο χασις στην Αίγυπτο.

Για κακή του όμως τύχη, έφυγε νωρίς από τη ζωή και το έργο του συνέχισαν τα παιδιά του.

Το άρθρο αυτό το αφιερώνω στη μνήμη του πατέρα μου Σταμάτη, ο οποίος μας ακολούθησε στην Αμερική, όπου και 'κει απεβίωσε.

Σωτηρία Σταμάτη Κοτσιάνη

Στο προηγούμενο φύλλο, αναφερθήκαμε στην ιστορία του συγχωριανού μας Γιάννη Γ. Σταματόπουλου (Ντρόλα), που ζει στις ΗΠΑ και παρότι έχει ξενιτευτεί τόσα χρόνια, διατηρεί τις μνήμες της παιδικής του ηλικίας από το χωριό ζωντανές, την αγάπη του για το χωριό και την πατρίδα καθώς και τη γλώσσα μας.

Σ' αυτό το φύλλο θ' αναφερθούμε σε μια ανάλογη ιστορία, που μας έκανε κι αυτή ευχάριστη εντύπωση και έχει τα ίδια χαρακτηριστικά.

Πρόκειται για την ιστορία του Κώστα Δ. Συμπόνη (Κουβαρντάς) που συνάντησα στο χωριό στην πρώτη επίσκεψή του σ' αυτό, ύστερα από 48 ολόκληρα χρόνια!

Δεν πιστεύει κανείς εύκολα ότι αυτός ο 60χρονος που σου μιλάει τόσο καλά ελληνικά, με παροιμίες, για πρόσωπα και ιστορίες παλιές του χωριού, είναι το 13χρονο αγόρι που έφυγε πριν από 48 χρόνια απ' το χωριό.

Μιλάς μαζί του, όπως μιλάς μ' ένα χωριανό που δεν έφυγε ποτέ απ' αυτό!

Ο Κώστας είναι το μικρότερο Κουβαρντόπουλο, το έκτο παιδί του μπάρμπα-Μήτσου και της θεία-Γιαννούλας, που πήραν το δρόμο της ξενιτιάς μαζί μ' ολόκληρη την οικογένειά τους και πήγαν στη μακρινή Αυστραλία, όπου ξεκίνησαν μια καινούρια ζωή.

Με σκληρή δουλειά μεγάλωσαν κι αποκατάστησαν τα παιδιά τους και χάρις στα εφόδια που τους έδωσαν

πρόκοψαν όλοι (Χρήστος, Γιώργος, Βάσω, Χριστίνα, Ελένη, Κώστας).

Ο Κώστας είναι επιτυχημένος επιχειρηματίας. Μετά τα εστιατόρια τα τελευταία 20 χρόνια ασχολείται με ηλεκτρικές εγκαταστάσεις και οικοδομές.

Από το 1992 είναι παντρεμένος με την Ασημίνα Μπίρμπα και μαζί απέκτησαν τρία παιδιά, το Δημήτρη, τον Τριαντάφυλλο και τη Σωτηρία, 35, 33 και 30 χρονών αντίστοιχα, που ήδη τους έχουν χαρίσει πέντε εγγόνα, με τελευταίο την εγγόνα τους (από την κόρη), που ποζάρει στην πρώτη φωτογραφία αμέσως μετά τη γέννησή της (19-1-2009).

Ο Κώστας είναι ενεργητικότερος κι ασχολείται εκτός των άλλων και με τον αθλητισμό. Έπαιξε ο ίδιος ποδόσφαιρο και έχει δική του ομάδα στην Αυστραλία.

Στον αγώνα που κάναμε το καλοκαίρι, οι παλαίμαχοι με τους νέους του χωριού, έλαβε μέρος και σαν παίκτης και σαν διαιτητής.

Το παράδειγμα του Κώστα, αποδεικνύει τον δυναμισμό της Ελληνικής Ομογένειας, όπου γης.

Εδώ πρέπει να ξανακάνουμε αναφορά στην προσφορά του πατέρα του προς το χωριό. Δώρισε το σπίτι του και έγινε η πλατεία στο πάνω μέρος του χωριού μας.

Κώστα, Ασημίνα, χαρήκαμε που σας γνωρίσαμε και θα χαρούμε να μας ξανάρθετε με την οικογένειά σας

Γιορτές πριν απ' τα Χριστούγεννα

Οι παρακάτω χριστιανικές γιορτές του χρόνου σχετίζονται με διάφορες λαϊκές εκδηλώσεις αλλά και με την αγροτική ζωή και τις ασχολίες των αγροτών μας.

1. Των Ταξιαρχών Μιχαήλ και Γαβριήλ (8 Νοεμβρίου). Αυτή την ημέρα «τη φυλάνε» δηλαδή δεν κάνουν καμιά εργασία, γιατί πιστεύουν πως οι αρχάγγελοι φτιάχνουν τον κατάλογο των ψυχών που θα πάρουν εκείνη τη χρονιά.

2. Αγίου Φιλίππου (14 Νοεμβρίου). Την ημέρα αυτή έχουμε μεσοσπορά δηλαδή η σπορά των χωραφιών βρίσκεται στη μέση και οι χωρικοί βρίσκονται στα χωράφια τους. Το βράδυ αποκρεύουν γι' αυτό κι επιστρέφουν στο σπίτι λιγάκι νωρίς για να ετοιμάσουν κάποιο καλό φαγητό. Από την άλλη μέρα αρχίζει ουσιαστικά η νηστεία των Χριστουγέννων.

Η φράση «Ο φτωχός ο Φίλιππος στο χωράφ' απόκρευε» αναφέρεται σε κάποιο φτωχό οικογενειάρχη που τον έλεγαν Φίλιππο, που νύχτωσε στο χωράφι του και δεν είχε τι να μαγειρέψει για να φάνε και να αποκρέψουν γι' αυτό και με μεγάλη του λύπη έσφαξε το ένα του βόδι. Το πρωί, με έκπληξη είδε ένα άλλο βόδι δεμένο στο ζυγό, έτοιμο για να οργώσει. Του το είχε στείλει ο Άγιος Φίλιππος, ο οποίος τον λυπήθηκε και θέλησε να τον βοηθήσει.

3. Τα Εισόδια της Θεοτόκου (21 Νοεμβρίου). Οι τσοπάνηδες έχουν κατεβεί στον κάμπο ή στα χειμαδιά και η σπορά βρίσκεται προς το τέλος της. Την παραμονή της γιορτής οι γυναίκες ετοιμάζουν τα «πολυσπόρια». Είναι διάφοροι σπόροι (σιτάρι, αραποσίτι, κουκιά, ρεβύθια, φασόλια κ.λ.π.) τους οποίους ανήμερα της γιορτής των εισοδίων, οι γυναίκες τους πηγαίνουν στην εκκλησία για να ευλογηθούν από τον παπά. Γι' αυτό και η γιορτή των εισοδίων λέγεται και Παναγία Πολυσπορίτισσα.

Για το Νοέμβριο, που λέγεται και Σποριάς και Αγιαντριάς, λέγονται οι παροιμίες:

Το Νοέμβρη και Δεκέμβρη φύτευε καταβολάδες.

Ο Αγιαντρέας έφτασε. Το κρύο αντρεϊεύει.

4. Της Αγίας Αικατερίνης (25 Νοεμβρίου). Το μοναστήρι της Αγίας στο όρος Σινά έχει γίνει παγκόσμια γνωστό και την ημέρα της γιορτής εκατομμύρια κόσμος συρρέουν για να προσκυνήσουν το θαυματουργό σκήνωμά της.

Για το εορταστικό τριήμερο 4, 5 και 6 Δεκεμβρίου, εκτός από την παροιμία: Αγία Βαρβάρα γέννησε Άη-Σάββα και Άη-Νικόλα, υπάρχει και μια άλλη φράση – απάντηση στην ερώτηση: Πότε είναι πιο βαρύς ο χειμώνας βλάχο; Κι εκείνος απάντησε: Γύρα-τριγύρα τα Χριστούγεννα, μπρός-πίσω τ' Άη Νικόλα. Λέγεται ακόμη επειδή κάνει πολύ κρύο και ρίχνει χιόνι, ότι «Βαρβάρα βαρβαρώνει, Σάββας σαβανώνει και Άη Νικόλας παραχώνει».

5. Του Αγίου Σπυριδώνα (12 Δεκεμβρίου). Δε δουλεύουν για να μη βγάλουν σπυριά.

6. Του Αγίου Ελευθερίου (15 Δεκεμβρίου). Ο Άγιος θεωρείται προστάτης των εγκύων γι' αυτό και τον παρακαλούν να έχουν καλό, εύκολο και ανώδυνο τοκετό.

ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΗΜΕΡΟΥ

(25 Δεκεμβρίου – 7 Ιανουαρίου)

Για τους κατοίκους των χωριών, που περνούν όλες σχεδόν τις ημέρες του χρόνου δουλεύοντας, οι γιορτές των Χριστουγέννων είναι ημέρες ξεκούρασης και διασκέδασης. Οι προετοιμασίες για τα Χριστούγεννα γίνονται πολλές ημέρες πριν. Την παραμονή οι προετοιμασίες κορυφώνονται. Την ημέρα αυτή ακούγονται τα κάλαντα, ζυμώνονται τα χριστούψωμα και σφάζονται τα χοιρινά.

Τα κάλαντα ψάλλονται από τα παιδιά του χωριού την παραμονή των Χριστουγέννων, της Πρωτοχρονιάς και των Φώτων. Χωρίζονται σε παρέες και πολύ πρωί την παραμονή, τρέχουν από σπίτι σε σπίτι και μόλις τους ανοίξουν την πόρτα λένε: Καλημέρα. Χρόνια πολλά. Να τα πούμε; Και πριν πάρουν την απάντηση από τη νοικοκυρά αρχίζουν:

Καλήν ημέρα άρχοντες, σαν είναι ο ορισμός σας

Χριστού τη θεία γέννηση να πω στ' αρχοντικό σας...

Η αμοιβή τους ήταν παλαιότερα καμιά δραχμούλα κυρίως όμως φρούτα, πορτοκάλια, μύγδαλα, σταφίδες και κανένα γλυκό. Στο τέλος τα χρήματα καταμετρούνται και μοιράζονται σε ίσα μερίδια.

Το χριστούψωμα. Ζυμώνεται με ιδιαίτερη φροντίδα και προσοχή από τις νοικοκυρές. Το ζυμάρι το βάζουν οπωσδήποτε σε ταψιά κι επάνω κάνουν διάφορα κεντρίδια: Όπως ανάγλυφο πάλι με ζυμάρι το σημείο του σταυρού.

Το σφάξιμο του χοιρινού. Παλαιότερα κάθε σπίτι είχε και το χοιρινό του που το μανάρευε για να έχει ο κάθε νοικοκύρης για τις γιορτές άφθονο αλλά και νόστιμο κρέας για την οικογένειά του αλλά και για τους ξένους που θα 'ρθούν στο σπίτι για να χαιρετήσουν όσους γιορτάζουν τις ημέρες αυτές. Την παραμονή των Χριστουγέννων, 2-3 άτομα συνήθως συγγενείς και γείτονες, εκεί στην αυλή του σπιτιού και με τη βοήθεια βέβαια του νοικοκύρη γίνεται η γουρνοσφαγή. Όταν το ζώο αφήνει την τελευταία του πνοή η νοικοκυρά φέρνει σε ένα κεραμίδι, αναμμένο λιβάνι για να λιβανίσει το ζώο. Βάζει ακόμη στο στόμα του χοιρινού ένα λεμόνι και μετά το κρεμάνε στο τσεγγέλι. Τα άντερα καθαρίζονται, πλένονται καλά κι ετοιμάζεται το σπληνάντερο. Αυτό μαζί με το κρέας από τη σφαγή καθώς και τα εντόσθια του ζώου θα αποτελέσουν το κύριο φαγητό της ημέρας.

Η ημέρα των Χριστουγέννων. Είναι κατ' εξοχήν οικογενειακή θρησκευτική γιορτή. Κοντά στο αναμμένο τζάκι στρώνεται πλούσιο τραπέζι. Σε κάθε σπίτι ακούγονται τραγούδια και γέλια. Το βράδυ οι συγγενείς μαεύονται στα συγγενικά σπίτια που έχουν πρόσωπα που γιορτάζουν και συνεχίζεται η κρεατοφαγία και η οινοποσία.

Πρωτοχρονιά. Την παραμονή οι χαρούμενες συντροφίες των παιδιών ξεκινούν και πάλι πρωί-πρωί για να πούν τα κάλαντα.

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά,

Ψηλή μου δεντρολιβανιά

Κι αρχή καλός μας χρόνος...

Οι γυναίκες φτιάχνουν τη βασιλόπιτα η οποία δε διαφέρει και πολύ από τις άλλες πίτες που φτιάχνουν, μόνο που βάζουν το χαρακτηριστικό «φλουρί» για το οποίο υπάρχει κάποια αγωνία σε ποιον θα πέσει. Τη βασιλόπιτα την κόβει ο αρχηγός της οικογένειας, ο πατέρας και μελετά το κάθε κομμάτι σε ποιον ανήκει.

Το πρώτο είναι του Χριστού, το δεύτερο του Άη-Βασίλη, το τρίτο του σπιτιού κ.λ.π.

Τα Θεοφάνεια. Την παραμονή οι χαρούμενες φωνές των παιδιών ψάλλουν τα Φώτα.

Σήμερα είν' τα φώτα κι ο φωτισμός,

Τι χαρά μεγάλη τ' αφέντη μας.

Κάτω στον Ιορδάνη τον ποταμό

Είν' η Παναγία η Δέσποινα...

Την ίδια μέρα ο παπάς γυρίζει όλα τα σπίτια του χωριού και αγιάζει. Οι καλλικιάτσοι, για τους οποίους ο λαός πιστεύει ότι δαιμονικά πνεύματα, φεύγουν να κρυφτούν στα έγκατα της γης ξεφωνίζοντας: «Φεύγετε, να φεύγουμε, γιατί έρχεται ο ζουρλόπαπας με την αγιαστούρα του και με τη βρεχτούρα του». Ανήμερα των Φώτων μετά τον αγιασμό των υδάτων επιστρέφουν όλοι στο σπίτι και με ένα κλωνάρι βασιλικό αγιάζουμε όλους τους χώρους του σπιτιού, τις καλύβες, τα πηγάδια κ.λ.π. Ακόμη ραντίζουν με αγιασμό τα αμπέλια τους, τα χωράφια και τα δέντρα τους.

Ο καιρός των Φώτων προμηνύει τον καιρό της Λαμπρής. Έτσι αν δε βρέχει την ημέρα των Φώτων, θα γίνει το αντίθετο τη Λαμπρή. Σχετική είναι η φράση: Καλώς τα Φώτα τα στεγνά και τα Λαμπρά βρεγμένα.

Τέλος το δωδεκάημερο των εορτών κλείνει με τη γιορτή της γέννησης του Ιωάννη του Προδρόμου (7 Ιανουαρίου).

Σταματόπουλος Διονύσιος

Το νέο e-mail του Συλλόγου μας

Αγαπητοί συγχωριανοί.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας και η Συντακτική Επιτροπή της εφημερίδας μας σας ενημερώνει για το νέο e-mail της εφημερίδας μας που είναι:

tokakouri@gmail.com"

tokakouri@gmail.com

Έτσι με απλό και εύκολο τρόπο θα μπορείτε να μας στείλετε στα δύο e-mail που έχει η εφημερίδα μας τα άρθρα σας, τις φωτογραφίες που επιθυμείτε να μπου στην εφημερίδα αλλά και κάθε σχόλιο.

Με το νέο χρόνο η εφημερίδα μας θα αποκτήσει και το δικό της site, το χειρισμό της κατασκευής έχει αναλάβει το μέλος του Δ.Σ. κ. Γιάννης Γκόνοβ. Σας περιμένουμε.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ

Επί τέλους, μετά από πολλά χρόνια, η βιβλιοθήκη του χωριού λειτουργεί χάρη στον κ. Διονύση Σταματόπουλο.

Ο κ. Σταματόπουλος, κάθε Παρασκευή απόγευμα 3-5, θα είναι εκεί, στο χώρο ανταλλαγής σκέψης και γνώσης, πρόθυμος να σας εξυπηρετήσει. Αυτός είναι εκείνος που θα σας βοηθήσει να πάρετε το βιβλίο που πρέπει.

Ευχαριστούμε πολύ το Διονύση και ευχόμαστε το βιβλίο να βρεί πολλούς φίλους, μικρούς και μεγάλους.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Ευχαριστούμε πολύ την πατριώτισσα Δήμητρα Γ. Βλάχου και τον πατριώτη Σωτήρη Ι. Τσαγκαλάκη για την προσφορά τους.

Μας προσφέρουν ένα κομμάτι γης που τους ανήκει στο χωριό, για την ανέγερση γηροκομείου. Συγκινητική η προσφορά τους, γιατί υπάρχουν ακόμη άνθρωποι που δείχνουν έμπρακτα αγάπη στον τόπο τους.

Ο Σωτήρος έφυγε από τη ζωή πριν λίγο καιρό και παρακαλούμε το Θεό ν' αναπαύσει την ψυχούλα του, αλλά υπάρχει η γυναίκα του η οποία μας βεβαιώνει ότι η προσφορά ισχύει.

Τους ευχαριστούμε πολύ.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Η εφημερίδα μας δέχεται διαφημιστικές καταχωρήσεις.

Με αυτό τον τρόπο ενισχύεται συγχρόνως και το εκδοτικό της έργο.

Ετήσια συνδρομή 50€

ΣΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΗΡΑΓΓΑ ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ

Με καθυστέρηση 20 ετών δόθηκε στις 12 Αυγούστου 2009 στην κυκλοφορία η δεύτερη σήραγγα Αρτεμισίου. Η νέα σήραγγα έχει μήκος 1.400 μ. Η παλιά σήραγγα έκλεισε από τις αρχές Σεπτεμβρίου για να γίνουν εργασίες αναβάθμισης. Στις αρχές του νέου χρόνου θα δοθούν σε κυκλοφορία και οι δύο σήραγγες. Οι νέες σήραγγες που κατασκευάζονται στο τμήμα σήραγγα Αρτεμισίου-Στέρνα θα είναι έτοιμες το καλοκαίρι του 2010 και υπολογίζεται ότι θα μειώσουν το χρόνο Κόρινθος – Τρίπολη κατά πέντε λεπτά τουλάχιστον πέρα από την επιπλέον ασφάλεια που θα δοθεί στο τμήμα αυτό.

Για την πορεία των έργων του οδικού άξονα Τρίπολη – Καλαμάτα οι πληροφορίες είναι ότι θα είναι έτοιμος το 2011.

Ο Κακουραϊός

Τα βιβλία του Συλλόγου μας

